

TÁRHAZ

I. évfolyam 3. szám – 2003. augusztus

Téma: A TANÍTVÁNYNEVELÉS

LeRoy Bartel	A tanítványnevelő gyülekezet öt jellemzője 1
Gyülekezeted vajon tényleg tanítványokat nevel? Ebben a cikkben a tanítványnevelő gyülekezetek öt közös jellemzőjéről olvashatunk.
Rick Warren	Nőjenek fel a keresztyének! 4
Személyes tapasztalataira és a gyülekezetében működő 'Életre szóló fejlődési folyamat' stratégiájára alapozva mutatja be a szerző pásztoroknak, hogyan kötelezhetik el magukat a tanítványképzés mellett, hogy így rávezessék az embereket a szellemi érettségre.
Bob Moorehead	Fejlődésben visszamaradt hívő keresztyénből érett tanítvány 10
Mi a gyülekezet feladata a tanítványnevelésben? Kiből lehet tanítványnevelő? Hogyan válaszítható mindez meg?
J. Melvin Ming	Megtervezett tanítványképzés 14
A szerző gyakorlati javaslatokat közöl arról, hogyan kommunikáljunk a gyülekezetben a különféle tanulási stílusú és életmódú emberekkel. Mindig az emberek erőteljesebb szellemi növekedése a cél.
Gary A. Kellner	Aki megreformálta az ébredést 17
George Whitefield és az evangéliumi ébredés megerősödése
Steven Mills	Isten záróvizsgálója gyülekezetvezetők számára 22
Vajon mennyire stabil igei alapokkal bír az átlagos hívő ember? Néhány gondolatébresztő kérdés, amely gyülekezetvezetőknek segíthet felmérni gyülekezetük hatékonyságát a tanítványképzés területén.
Douglas A. Oss	Szótanulmány – TANÍTVÁNY 26

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

Vendégcikk Greg Mundis tollából

MENJETEK EL, ÉS TEGYETEK TANÍTVÁNNYÁ

Az Assemblies of God USA küldetési nyilatkozatában olvashatjuk: Elérni (evangélizáció); Plántálni (gyülekezetalapítás); Kiképezni (tanítványnevelés) és Megérinteni (szeretetszolgálat). A tanítványnevelés egyike létezésünk négy alappilléreinek. Szeretném most evangéliumi nézőpontból megközelíteni a témát.

Ha figyelmünket Mátéra összpontosítjuk, és az ő szemszögéből szemlélődünk, azt látjuk, hogy a *'tanítvány'* szóban benne van mind a lenni, mind a tenni kifejezés. Máté számára a tanítványság kérdése központi helyet foglal el a gyülekezetéről és annak küldetéséről alkotott látásmódjában. Jóllehet az Újszövetségben a *'tanítvány'* szót gyakran az örömhírvivőre, az evangélistára alkalmazzák, igei alakban csak négyszer fordul elő, és ebből is háromszor Máté evangéliumában. A negyedik hely a Cselekedetek könyvében található.

A legkiemelkedőbb előfordulási hely a Nagy Misszióparancsban, a Máté 28:19-ben található. A kiküldő parancsban használt kifejezések közül ez viseli a legmagasabb rangot. Ez a szó dominál. A gondolon belül a *'tanítvánnyá tenni'* ige erősségét mutatja, hogy mintegy háttérként, határozói igenévként szerepel a *bemerítés* és a *tanítás* szó. A cél persze az, hogy megnyerjük az embereket, és keresztyénné váljanak. A Gyülekezetnek ezt, mint Krisztustól származó parancsot kell befogadnia. Máté ezt nagyon komolyan veszi.

A *'tanítvány'* szó 73-szor fordul elő ebben az evangéliumban. 46-szor Márknál, és 37-szer Lukácsnál. Az evangéliumokban ez az egyetlen név, mellyel Krisztus követőit illetik. Ezért, például a német *'Nachfolger'* szó (*'követő'*) – *'az, aki utána megy'* – jó fordítás. Máté fő üzenete azt a gondolatot közvetíti, hogy senki nem születik tanítványnak. Nem egy kívánság hozza őket létre. Nem egy pillanat alatt születnek. Jézus követőinek másokat is azzá kell tenniük, akik ők maguk: tanítvánnyá.

A tanítványság egyértelmű és alapvető látásmódját kell megtartanunk ekkleziológiánkban. Máté szerint Jézus minden egyes követőjének abban a folyamatban kellene lennie, melyben másokat is Jézus követőjévé tesz. Ez a feladat nem csupán néhány kiválasztott előnyjoga, hanem minden krisztuskövetőé. Hadd bátorítsa, készítse és ruházza fel a Gyülekezet vezetése Jézus követőit arra, hogy a *„tanítvánnyá tétel”* helyzetében találtassanak.

Greg Mundis

európai igazgató

Assemblies of God, USA

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság:

Fábián Attila (EPK)

Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselőjében)

Rick Wislocky (Assemblies of God képviselőjében)

Magyar fordítás © 2003 Makovei Róbert, Gulyás Melinda; Nyelvi lektor: Tóth S. Ibolya, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

A TANÍTVÁNYNEVELŐ GYŰLEKEZET ÖT JELLEMZŐJE

2) BEFELE ÖSSZPONTOSÍTÓ GYŰLEKEZET

Ez a gyülekezet majdnem szöges ellentette az elsőnek. Itt a hívek öröme és büszkesége a helyes doktrína és bibliaismeret. Szeretik a mély tanítást, az „Ige kemény eledelét”, szemben azzal, amit cinikusan az „Ige tejitalának” neveznek. Gyakran a hagyomány ural majdnem mindent: zenét, programokat, irányelveket, folyamatokat. Azon van a hangsúly, hogy miként konzerváljuk és őrizzük meg, „amink van”. Az ilyen gyülekezettel megessik, hogy éveken át nem lát egyetlen megtérőt sem.

3) TANÍTVÁNYNEVELŐ GYŰLEKEZET

Ezek a gyülekezetek tele vannak étellel. Hetente térnek meg az emberek, akiből azután tanítványokat nevelnek, hogy a gyülekezet missziójához és Isten felé való szolgálatához ők is mihamarabb termékenyen hozzájárulhassanak. Folyamatosan újabb és újabb programokat dolgoznak ki, hogy betöltsék a gyülekezet küldetését és a szükségeket. A régebbi tevékenységeket felülvizsgálják, összhangba hozzák a jelennel, megfiatalosítják vagy fokozatosan megszüntetik. Az első két fajta gyülekezet buktatóit elkerülik, tanulnak más elképzelések erősségeiből, és ragaszkodnak ahhoz, hogy minden ténykedésüket a bibliai okoktól vezérelt misszió alapján ítélik meg. Tanítványneveléssel foglalatostkodnak.

Amikor gyülekezetekre és a tanítványképzéshez való hozzáállásukra gondolok, háromféle gyülekezet jut az eszembe. (Mondhatnék neveket és helyszíneket is.) Mindannyian láttunk már ilyen gyülekezeteket, tettünk megjegyzéseket felfogásukra és gyakorlatukra, szembe-sültünk előnyös és hátrányos tulajdonságaikkal.

1) KIFELE ÖSSZPONTOSÍTÓ GYŰLEKEZET

Ezt a fajta gyülekezetet gyakran olyan személy pásztorolja, akinek szenvedélyes szeretet ég a szívében az emberek iránt – és néha ugyanilyen szenvedély a számszerűsíthető siker iránt. A pásztor azt szeretné, ha az övé lenne a környék – ha nem az egész felekezet – leggyorsabban növekedő gyülekezete. Az effajta gyülekezet gyakran úgy bánik az új megtértekkel, mint ahogy a kisgyermekes anyuka a pelenkázással. A dicséret dinamikus, az igehirdetések tüzesek és érzelmektől fűtöttek. A keresztyén oktatást sokszor elhanyagolják az egyre több ember elérésére irányuló lázas próbálkozások miatt.

Tapasztalatom alapján a tanítványnevelő gyülekezetek az alábbi öt jellemzővel bírnak:

1) Odaszánták magukat a Krisztus parancsának való engedelmességre, miszerint tanítvánnyá kell tennünk minden népet. Az effajta gyülekezetek tudják, küldetésük az emberek felépítéséről szól, nem csupán programok, épületek vagy költségvetések csiszolgtatásáról. Alapvetően tanítványnevelő szolgálatként látják önmagukat, Krisztus parancsát (Máté 28:19-20) –, amelyet gyakran a Nagy küldetésnek neveznek – pedig mindenek előtt a tanítványképzés parancsaként értelmezik. A 20. versben szereplő *'tanítva'* szóval fordított eredeti görög kifejezés a *'tanítvány'* szó igei alakja. Az ige felszólító módban áll, ezzel is egyértelműen alátámasztható, hogy a Mester parancsot adott tanítványainak. Az egész mondatnak ez a domináns gondolata. Még a leggyakrabban hangsúlyozott *'menjetele'* kifejezés is csak határozói ige-névként szerepel az eredeti görög szövegben: a tanítványnyá tétel hogyanját és körülményeit határozza meg, azaz menet közben tegyetek tanítvánnyá minden népet. Megváltónk parancsa a tanítványnevelés volt, nem pedig csupán a megtérők strigulázása. A tanítványnevelő gyülekezet tisztában van ezzel.

Helyesen értelmezik azt is, hogy mindenkiből tanítványt kell nevelni: feketékből, hispániaiakból, ázsiaiakból és amerikai őslakókból; gazdagból, szegényből, befolyásosból és hajléktalanból, képzetből és írástudatlanból – az óvodától az idősek otthonáig; a bölcsőtől a sírig. Nem engedhetjük meg, hogy kirekesztők vagy válogatósak legyünk. A bibliai meghatározás alapján (*„minden népet”*) a tanítványnevelő gyülekezetek tudják, hogy küldetésük minden népcsoportra kiterjed.

Krisztus parancsa nem csak annyit jelent, hogy az embereknek Krisztusról, a Bibliáról és az egyházi dogmákról tanítunk. Krisztus azt mondta, hogy *„tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek”*; vagy, ahogy a New International Translation (Új nemzetközi bibliafordítás) angol bibliakiadásban helyesen olvashatjuk: *„tanítva őket, hogy engedelmeskedjenek mindannak, amit én parancsoltam nektek”*. (A szülők jól tudják: nagy kü-

lönbség van az engedelmesség és az ismeret között.) Az efféle gyülekezetek abban segítenek az embereknek, hogy rajtuk keresztül megtanulhassák megélni keresztyén hitüket, és mindennapi életük során megtapasztalják a Jézus követéséből származó élményeket. Evangélizálásuk alapvetően Jézus követésére szólító lelkes felhívás.

2) Elsődleges számukra a gyülekezet tanító szolgálata. Tudják, hogy Megváltónk éppen annyira tanító volt, mint prédikátor. A tanítás sokkal több az igazság lebilincselő bemutatásánál (bár ez is nagyon fontos részét képezi). Ha tehát a tanítást csupán az igazság bemutatására vagy egy nyilvános előadásra korlátozzuk, akkor ezzel nagymértékben megfosztjuk bibliai jelentéstartalmától. A tanítás – bibliai definíciója alapján – ezt jelenti: segítük

egy másik személynek, hogy Krisztust megismerje, és személyesen megtapasztalja életformáló erejét és szeretetét. Elvezetnek másokat arra, hogy maguk fedezzék fel, és alkalmazzák életükre a Szentírás igazságát. Magába foglalja, hogy velük együttműködve megtanítom, mi az izgalmas keresztyén élet valódi lényege, és minden tőlem telhető elkövetek annak érdekében, hogy a Szent Szellem ereje által életükben meg tudják valósítani azt. Mindez a manapság megújult hangsúllyal előtérbe kerülő mentorlási modellek alkalmazását teszi szükségessé.

A gyülekezet tanítói szolgálatának hangsúlyozásán belül a tanítványnevelő gyülekezetek folyamatosan kiemelik a [felnőtt] vasárnapi iskola, vagy funkcionális megfelelője fontosságát, valamint felismerik azt a gyakorlati szükségletet, amely a személyiségfejlődés minden egyes szakaszában a tanítványképző szolgálat iránt mutatkozik. Az emberek hitének a Biblián kell alapulnia, ehhez viszont elengedhetetlen, hogy összejöjjenek bibliatanulmányozásra, és hétköznapi életükre alkalmazzák az Igét. Egészséges módon értékelik azt a szellemi életet és bensőséges gondoskodást, amely a kiscsoportos felépítés természetes része.

3) Az ilyen gyülekezetekben a tanítványképzés a szellemi élet részévé vált. Úgy tekintenek magukra, mint akik Istennek a szellemi élet létrehozásában segítenek. Gondolkodásmódjukban a tanítványnevelés nem csupán egy pedagógiai küldetés; nem csak egy újabb program, amit felveszünk a gyülekezeti repertoárba. Az örökkéva-

A TANÍTVÁNYNEVELŐ GYÜLEKEZET MEGGYÖZÖDÉSE

- 1) A gyülekezet azért létezik, hogy Istent az emberek szolgálatán keresztül szolgálja
- 2) A gyülekezet felelős azért, hogy az emberek tanítványként tanulni akarnak-e
- 3) A gyülekezet elszámolással tartozik Isten felé arról, hogy milyen hatással volt az emberekre és a társadalomra
- 4) A gyülekezet felelős, mert a folyamat irányítása a kezében van
- 5) A gyülekezet sikere az emberek szellemi fejlődése és értékrendszere alapján mérhető le
- 6) A gyülekezet nagyobb hatást gyakorol a jellemformálás odaszánás által, mint a programok és kommunikáció által
- 7) A gyülekezet hatékonysága azon múlik, hogy az emberek elérését és tanítvánnyá nevelését mennyire tudja a bibliai alapelvekhez igazítani és azokat megvalósítani

lóság szempontjából kulcsfontosságú dolgokból egy sem valósul meg a Szent Szellem részvétele nélkül.

A hiteles keresztyén megtapasztalás alapvetően fontos a tanítványneveléshez. Valódi, életformáló újjászületés nélkül nincs szellemi létezés. A Szent Szellembe történő bemenetelés teremti meg a hívő ember győzelmes, gyümölcsöző keresztyén életéhez elengedhetetlen erőközpontot. Mindezen felül, hívő életünket az Istennel való megtapasztalások sorozatának kellene jellemeznie, ami által a mindennapi hitéletünket erősíthetjük meg.

A keresztyén élet tapasztalati oldala viszont nem maradhat ellensúlyozás nélkül. Minden átélést Isten Igéjének egyértelmű tanításán kell megmérni; a Szentírást pedig egyetlen tananyag sem helyettesíti a hit kialakulásakor. Az emberek ezért részt vesznek a bibliatanulmányozásban és az egyéb választható kurzusokon, de az a legfontosabb, hogy mindig a Bibliából tanuljanak. A Biblia a hit és az emberi viselkedés legfontosabb vezérfonala.

4) Az ilyen gyülekezetek a tevékenységekben való részvételt hangsúlyozzák. Szinte lehetetlen úgy részévé válni egy efféle gyülekezetnek, hogy közben ne mélyednénk el a szolgálatban. A közhiedelemmel ellentétben a keresztyénség nem egy exkluzív sportág – nem engedik, hogy az emberek egyszerűen a padokat koptassák, és csak a show miatt jöjjenek el. A szolgálat nem néhány bennfentes szupersztár kiváltsága a gyülekezetben, hanem minden egyes hívő keresztyén felelőssége.

Pál apostol a gyülekezetvezetés szerepére mutatott rá, amikor feladatukként Isten népének tökéletesbítését

(Károli fordítás), felkészítését (új protestáns fordítás), nevelését (katolikus fordítás) tűzte ki célul, hogy a szolgálatot együtt elvégezhessék (Efézus 4:11-12). Az ilyen gyülekezetekben tudják, hogy Isten előtti felelősségük körébe tartozik, hogy segítsenek másoknak megtalálni és betölteni helyüket Krisztus testében. A szolgálatra való felkészítést nem csak választható lehetőségként kínálják, hanem ragaszkodnak hozzá. Krisztus testének minden egyes tagja nagyon fontos (1 Korinthus 12; Róma 12:3-8). Krisztus valóságghú bemutatása lakóhelyünkön, kultúránkban a Szent Szellem ereje által – ez az egész Gyülekezet kollektív feladata.

5) Az ilyen gyülekezetek nem bízzák a tanítványképzést a véletlenre. Itt a megtérők nem csak bejönnek, majd elkallódnak, hanem az emberekre odafigyelnek, nem engedik őket észrevétlenül kiesni a repedéseken, vagy kisorranni a vészkijáraton. Az ilyen helyeken nehéz úgy hanyagolni a gyülekezetbe járást, hogy észre ne vennék azt, és meg ne keresnének. Minden új megtérőért valaki elszámolással tartozik. Mindenki egy kiscsoport tagjává válik, és mindenkinek lesz egy-egy mentora. Az a cél, hogy minden egyes hívő megtanulja, mi a keresztyén élet valójában, és életében mindezt győzelemmel megvalósítsa. Minden lélekkel úgy bánnak, mintha a gyülekezet számára egyedül félerne az „egész világgal” (Márk 8:36; Lukács 9:25).

Számos gyülekezetben a hangsúly eltolódott a vasárnapi istentisztelet felé az elmúlt évek folyamán. Néha olyannyira a vasárnapi összejövetelre összpontosítanak, hogy egyéb lényeges területeket elhanyagolnak. Sok helyütt a bibliaórák teljesen kihaltak. Más gyülekezetek a másik végletbe csaptak át: minden hangsúlyt az oktatásra helyeznek, és így befelé forduló, stagnáló gyülekezetté válnak.

Mindkét hiba katasztrofális végkifejlethez vezet. A közös imádat, ünneplés nem hanyagolható el, mint ahogy az evangélium hirdetése sem – ez a Gyülekezet első számú küldetése. A gyülekezet vitalitásának megőrzése szempontjából viszont éppen ugyanilyen alapvetően fontos a tanítványnevelés területe. Nem kérdés: a Gyülekezet nem engedheti meg magának, hogy megfedkezze tanítványnevelő küldetéséről!

GYÜLEKEZETI PROGRAMOK LÁTOGATOTTSÁGA

A felnőtt vasárnapi iskola látogatottsága hanyatlóban van. 1991-ben 4 főből 1 vett részt a tanításon (23%). Ez a szám 1995-ben már csak 1 volt a 6-ból (17%).

A vasárnapi fő alkalommal azonos napon tartott keresztyén tanító alkalom igazi protestáns sajátosság. Bármely adott héten, protestáns gyülekezetrel kapcsolatban álló 10 felnőttből 3 (28%) részt vesz ilyen alkalmon. A katolikus egyházon belül ez az arány kevesebb, mint 1 a 10 főből.

A közhiedelemmel ellentétben a vasárnapi iskola látogatottsága nem zuhan számottevően a nyári hónapokban. Például 1995 telén a részvételi arány 17% volt, míg a nyári hónapokban 16%.

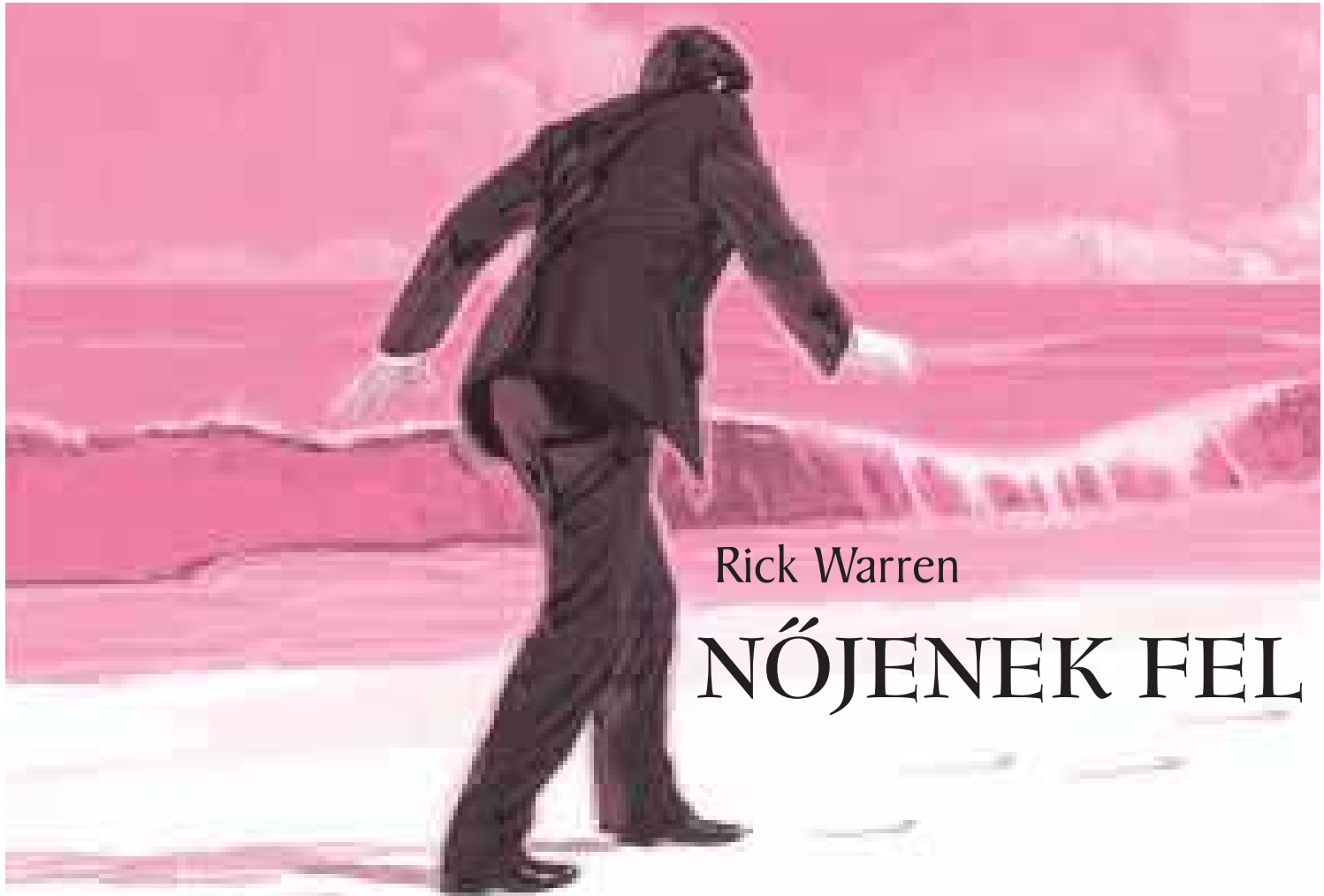
A [felnőtt] vasárnapi iskolai rendszeren kívül egy átlagos héten 6 felnőttből 1 fő jár el rendszeresen valamilyen kiscsoportba bibliatanulmányozás, ima vagy közösséggyakorlás céljából. Ez a részvételi arány is sokkal magasabb a protestáns gyülekezetekben (25%), mint a katolikus egyházban (9%).

Forrás: George Barna: The Index of Leading Spiritual Indicators
(Word, 1996)

LeRoy Bartel

az Assemblies of God
amerikai pünkösdi felekezet
Keresztyén Oktatási Osztályának
(Division of Christian Education) országos
igazgatója (Springfield, Missouri, USA).

Rick Warren

NŐJENEK FEL

Az Újszövetség nagyon egyértelműen megfogalmazza, hogy a szellemi érettség Isten akarata minden egyes hívő számára – azt akarja az Úr, hogy felnőtté váljunk. Pál mondta, hogy: *...ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak... hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.*” (Efézus 4:14-15).

A szellemi növekedés végső célja az, hogy olyanná váljunk, mint Jézus. Isten terve a kezdetektől az volt, hogy hasonlóká váljunk Fiához (Róma 8:29).

A nagy kérdés tehát az: hogyan megy végbe a szellemi növekedés? Hogyan növekedhetünk Krisztusban?

A SZELLEMI ÉRETTSÉG TÉVESZMÉI

Mielőtt megosztanám a Saddleback Gyülekezet stratégiáját a hívek érettségének elősegítéséről, szeretném eloszlatni a szellemi növekedés és érettség néhány közkezdvelt téveszméjét. Minden stratégia elengedhetetlen része, hogy pontos információkra támaszkodjék.

I. ÉRETTSÉG-TÉVESZME: Az újjászületés után a szellemi növekedés magától bekövetkezik. Sok gyülekezetben az új keresztyének gondozása és a tagok fej-

lődésének elősegítése átgondolt tervezés nélkül folyik. Mindent a véletlenre bíznak, azt feltételezve, hogy a keresztyének majd automatikusan éretté válnak, ha részt vesznek a gyülekezeti alkalmakon; és így megoldásnak látszik, ha arra biztatják az embereket, alkalomról-alkalomra megjelenjenek a gyülekezetben.

AZ IGAZSÁG: A szellemi növekedés nem következik be csak úgy magától. A gyülekezetek általában tele vannak olyan tagokkal, akik egész életükben összejövelekre jártak, és mégis szellemi csecsemők maradtak. A beépült tag nem egyenlő a felnövekedett, érett taggal.

A szellemi növekedés döntés, odaszánás és erőfeszítés kérdése. A keresztyénnek akarnia kell növekedni, döntenie kell a növekedés mellett, és erejét megfeszítve kell annak érdekében munkálkodnia. A tanítvánnyá válás folyamata egy elhatározással kezdődik. Ennek nem kell egy összetett döntésnek lennie, de fontos, hogy mindenképpen őszinte legyen. Lényeges, hogy Istennek része van a növekedésünkben, de éppen úgy nekünk is (Filippi 2:12-13). Elkötelezettség nélkül a végbemenő növekedés a körülmények függvénye lesz, nem pedig tudatos döntésé. A szellemi növekedés viszont túl fontos ahhoz, hogy a körülmények szeszélyére legyen bízva (ld. Róma 6:13).

A KERESZTYÉNEK!

2. ÉRETTSÉG-TÉVESZME: A szellemi növekedés misztikus elemeket tartalmaz, ezért az érettséget csak néhány kiválasztott érheti el. Sajnos számos hívő keresztyén érzi úgy, hogy a szellemi nagykorúság olyan elérhetetlen messzeségben van tőle, hogy már nem is próbálja elérni. Az érett keresztyénről misztikus, idealizált kép él bennük. Sokan hiszik azt, hogy csak a szuperszentek osztályrésze ez. Néhány olyan keresztyén életrajzi mű is felelős ennek a mítosznak a kialakulásáért, amely Isten kiválasztottainak emberi oldalát elkendőzi.

AZ IGAZSÁG: A szellemi növekedés nagyon gyakorlatias. Bárki éretté válhat, ha a növekedéshez elengedhetetlen szokásokat kifejleszti. A szellemi növekedést úgy foszthatjuk meg misztikus köpenyétől, ha összetevőit gyakorlati, mindennapos jó szokásokra bontjuk le.

3. ÉRETTSÉG-TÉVESZME: A szellemi növekedés azonnal létrejön, ha megtaláljuk a megfelelő kulcsot. Sok őszinte keresztyén élete telik el azzal, hogy buzgón keresi azokat az átéléseket, konferenciákat, ébredéseket, könyveket, kazettákat, vagy egyedüli igazságokat, amelyek azonnal érett keresztyénné változtatják.

AZ IGAZSÁG: A szellemi növekedés időigényes folyamat. Ezt az utat nem lehet lerövidíteni (Efézus 4:13). Az érettség úti cél, amelynek eléréséhez a szellemi növekedés egész életen átívelő útja vezet el.

A hívek gyorsabban növekednek, ha növekedési pályáról gondoskodunk. Ennek eredményeként jött létre a Saddleback Gyülekezet fejlődési filozófiája, a „Life

Development Process” (*Életre szóló fejlődési folyamat*), amely a baseballpálya analógiáját használja a növekedés bemutatására. Az emberek megértik, hogyan szeretnének, hogy növekedjenek, amikor a baseball bázisainak megfelelő érettségi mérföldköhöz érkeznek. Elmagyarázzuk nekik: a célunk az, hogy segítsünk az élet baseballpályáján körbemenni.

Ha rávezetjük az embereket, hogy elkötelezzék magukat a növekedés mellett, megtanítunk nekik néhány alapvető jó szokást, és vezetjük őket, miközben az élet egyik bázisától a másikig körbe mennek, elvárhatjuk a növekedésüket.

4. ÉRETTSÉG-TÉVESZME: A szellemi növekedést azon lehet lemérni, hogy mennyit tud valaki. Sok gyülekezetben egyedül az alapján mérik fel a szellemi érettség szintjét, hogy mennyire tudja valaki azonosítani a bibliai szereplőket, értelmezni a szövegrészeket, idézni az igeverseket, és elmagyarázni a Biblia teológiáját. Mégis, mindamellett, hogy a Biblia ismerete elengedhetetlen alapeleme a szellemi felnőttkor elérésének, nem egyedüli és teljes mércéje.

AZ IGAZSÁG: A szellemi érettséget inkább az életmód, mintsem a hitelvek mutatják meg. A keresztyén életet nem csupán a hitvallások és a meggyőződések jelentik; beletartozik a viselkedés és a jellem is. A hitelveket alá kell támasztani a magatartással. Cselekedeteinknek összhangban kell lenniük megvallásainkkal.

Az Újszövetség több helyen is azt tanítja, hogy cselekedeteink és hozzáállásunk jobban bemutatja érettsé-

günket, mint állításaink (Jakab 2:18). Nem ér túl sokat a hited, ha nem változtatott életmódon. Amint már korábban is említettem, a bibliismeret a szellemi növekedésnek csak az egyik mércéje. Az érettség szintje lemérhető még a jövőképen, a meggyőződésen, az adottságokon és a jellemen keresztül is. Ezek a „*Tanulás öt szintje*”, a szellemi fejlődés építőelemei, melyeket a Saddleback Gyülekezetben használunk. Az egyik valós veszélye annak, ha van ismeretünk – de nincs meg a másik négy összetevő – az, hogy kevélységet szül (I Korinthus 8:1). Az ismeretet a jellemmel kell megszélesíteni. A gyülekezeti tagok felépítésére kidolgozott stratégiának nem csupán az Ige megtanulásában, hanem szeretetében és megélésében is segítenie kell.

5. ÉRETTSÉG-TÉVESZME: A szellemi növekedés személyes magánügy. Az individualizmus bálványimádása olyannyira rányomta a bélyegét az amerikai kultúrára, hogy már a szellemi növekedéssel kapcsolatos gondolkodásunkat is meghatározza. A legtöbb szellemi fejlődésről szóló tanítás az énközpontúság irányába halad, anélkül, hogy más hívőkkel való kapcsolatról említést tenne. Ez egyáltalán nem bibliai; figyelmen kívül hagyja az Újszövetség nagy részét.

AZ IGAZSÁG: A keresztyének a kapcsolatokon keresztül növekednek. Nem elszigeteltségben növekedünk, hanem a másokkal való közösség közegében fejlődünk ki (Zsidók 10:24-25). Isten azt akarja, hogy családban nőjünk fel.

A kapcsolatrendszer az a ragasztó, amely elengedhetetlen a növekedéshez, és az embereket a gyülekezethez köti. A Biblia azt tanítja, hogy a közösséggyakorlás nem csupán egy választási lehetőség a keresztyének életében, hanem kötelező. Azok a keresztyének, akik nem kapcsolódnak más hívőkhöz szeretetkapcsolatban, engedetlenek az Isten Igéjében leírt „egymást” parancsolatoknak (I János 1:7).

Sok hívő azért nem tesz bizonyosságot soha, mert nem tudja, hogyan teremtsen kapcsolatot az emberekkel. Meg kell tanítani őket a kapcsolatok kiépítésének módjára. Annak ellenére, hogy mindez egyértelműnek tűnik, nagyon kevés gyülekezet szakít időt arra, hogy megtanítsa tagjait, hogyan teremtsenek kapcsolatot egymással.

6. ÉRETTSÉG-TÉVESZME: Csak bibliatanulmányozásra van szükség a növekedéshez. Sok evangéliumi gyülekezet épült fel erre a tévhitre. Én „tanteremgyülekezeteknek” hívom őket. Nagy hangsúlyt fektetnek a Biblia tartalmának és tanainak tanítására, de csak

kevés figyelmet szentelnek – ha egyáltalán figyelmet szentelnek – a hívő ember érzelmi, átélési és kapcsolati fejlődésére.

AZ IGAZSÁG: A szellemi érettséget az Istennel való szellemi megtapasztalások széles skálája hozza létre. A valódi szellemi érettség magába foglalja az Istent imádó és dicsérő szívet, a szeretetteljes kapcsolatok építését és megbecsülését, a mások felé való szolgálásban megnyilatkozó ajándékokat és talentumokat, valamint hitünk megosztását az elveszettekkel. A tagok érettségét megcélzó bármely gyülekezeti stratégiának tartalmaznia kell mindegyik megtapasztalást: imádat, közösség, bibliatanulmányozás, evangélizáció és szolgálat. Más szóval, a szellemi növekedés azáltal történik meg, hogy részt veszünk a gyülekezet öt célja teljesítésében. Az érett keresztyének tovább jutnak a keresztyén élet tanulmányozásánál – ők átélik azt.

Ha minden átélést kiemelünk a keresztyén növekedési folyamatból, nem marad más, mint egy steril, intellektuális hitvallás, amelyet lehet tanulmányozni, de nem élvezni, vagy megélni. A tapasztalat nagy tanító-mester. Sőt, néhány leckét kizárólag tapasztalat útján tanulhatunk meg. A szolgálat nélküli tanulmányozás ítélkező keresztyéneket szül, akik felfuvalkodnak.

A STRATÉGIA MEGTERVEZÉSE

A Saddleback gyülekezet tanítványépítő stratégiája arra a hat alapigazságra épül, amelyet a hat téveszmével szemben mutattunk be. Hisszük, hogy a szellemi növekedés az elkötelezettséggel kezdődik, fokozatos folyamat, szokások kifejlesztését igényli, öt tényező által mérhető, kapcsolatok tartják életben, és elvárja a gyülekezet öt céljában való részvállalást.

1) Emeld az elkötelezettség szintjét. Vajon az érettség válás folyamatában van a gyülekezeted? Az egyik módja annak, hogy megbizonyosodj efelől az, hogy ha a vezetők felé állított mérce az idő múlásával egyre magasabbra kerül, amely egyben egyre mélyülő elkötelezettséget igényel Krisztus iránt és a szellemi növekedés iránt.

Minden egyes alkalommal, amikor emelsz a vezetők felé felállított elvárások szintjén, a többiekre is hatást gyakorolsz. Amikor megemeled az elkötelezettségi szintet a mindenki által jól látható vezetői pozíciókban, ez mindenki más felé is megemeli az elvárásokat.

Hogyan lehet az embereket elkötelezetté tenni a szellemi növekedés folyamatában?

Meg kell kérned az embereket az elkötelezettség vállalására. Ha nem kérsz elkötelezettséget, nem fogod megkapni. Az az egyik legnagyobb dolog, amit egy gyülekezet tehet az emberekért, hogy segít nekik tisztázni: mely elkötelezettségeket vállalják, és melyeket ne. Sokak életében a szellemi növekedésnek nem az elkötelezettség hiánya a gátja, hanem a helytelen dolgok felé való túlzott elkötelezettség.

Legyél határozott, és kérj erős elkötelezettséget. Jézus mindig egyértelműen és határozottan kérte az odaszánást. Nem vonakodott attól, hogy akár férfitől, akár nőtől azt kérje, hagyjon ott mindent, és kövesse őt. Gyakran, minél nagyobb elkötelezettséget kérsz, annál több választ kapsz. Az emberek oda akarják szálni magukat az olyan dolgokra, melyek fontossá teszik az életüket. Válaszolnak az olyan felhívásokra, amelyek értelmet adnak az életnek, és vonzódnak a nagy kihívást jelentő látásokhoz.

Légy konkrét, amikor elkötelezettséget kérsz. Az odaszánás kialakításának másik kulcsa az egyértelműség: elkötelezettség Krisztus iránt, majd a bemelegítés, a tagság, a növekedési szokások, a szolgálat, és az élethívatus betöltése iránt.

Világíts rá az elkötelezettség előnyeire. Az odaszánás kialakításának következő kulcsa az, amikor azonosítjuk annak előnyeit. A végén mindig áldottak leszünk, amikor engedelmessé válunk. Vázold fel a szellemi növekedés iránti odaszánás személyes, családi, gyülekezeti és társadalmi előnyeit, majd az örökkévalóságba is átvitt előnyeit. Az emberben ott van a tanulás, növekedés, fejlődés iránti veleszületett vágyakozás, de néha ezt a vágyat fel kell kelteni a növekedés és tanulás céljainak kitűzésével, mégpedig azok értékének és előnyeinek kihangsúlyozása által.

A Gyülekezetnek megadott az élet értelmének, jelentőségének és a megelégedésnek titka, de gyakran mindezt nagyon közömbös és taszító módon találjuk. Hasonlítsd össze egy gyülekezeti hirdetés minőségét egy bármi másról szóló hirdetés minőségével, és rögtön meglátod a különbséget.

Építs az elkötelezettségre, de ne akard kieroszakolni. Annak ellenére, hogy elmondod az embereknek, hová vezetted őket (és erős odaszánást kérsz tőlük), fontos, hogy abból az odaszánásból indulj ki, amelyre már eljutottak, bármennyire is kevésnek tűnik az.

Az is járható út, ha a nagy odaszánást igénylő dolgokat felbontod kisebb lépésekre, és fokozatosan vezeted rá az embereket. A szellemi növekedésre vonat-

koztatott baseballpálya látványos illusztrációját szemlélve az emberek láthatják, meddig jutottak el, és mennyi van még hátra.

Ünnepelj, amikor valaki elkötelezi magát amellel, hogy egyik állomásról a másikra eljusson. Tarts ünnepi alkalmakat, mint például nyilvános elismerő ceremóniát, ahol a növekedést mindenki előtt tudod nyugtázni. Ez megerősíti az emberekben, hogy eljutottak egy következő szakaszra, és arra ösztönzi őket, hogy folytassák a folyamatot. Ezeken az ünnepi alkalmakon hangozzanak el olyan bizonyosságok, amelyek bemutatják az odaszánás áldását az ember életében.

A különböző generációk mind elvárják, hogy az odaszánással egyenlő mértékű értékekben részesüljenek. Így kétségbeesetten keresnek valamit, ami mellett elkötelezhetik az életüket.

2) Segíts az embereknek, hogy jó szellemi növekedési szokásokat alakítsanak ki. Az a leggyakorlatiasabb és legerőteljesebb módja a hívek szellemi érettség felé fordításának, ha hozzásegítjük őket, hogy olyan szokásokat fejlesszenek ki, amelyek a szellemi növekedést segítik elő. A szellemi 'fegyelem' helyett mi inkább a 'szokások' kifejezést használjuk, mert ez kevésbé rémisztő az új hívők számára.

Szokáslények vagyunk. Ha nem jó szokásokat alakítunk ki, akkor rosszakat fogunk. Tedd fel magadnak a kérdést: „Mi a minimum elvárás? Melyek az alapszokások, amelyekből az összes többi fakad?” Ezek általában azok a szokások, melyek az időt, pénzt és kapcsolatokat határozzák meg. Ha ezen a három területen elismerjük Krisztus uralmát, valóban ő fogja irányítani életünket.

Indíts el egy „Fedezd fel a szellemi növekedést” kurzust, amely arra összpontosít, hogy miként alapozható meg a tanítvány négy alapvető szokása: az Isten Igéjére szánt idő, az imádkozás, a tizedadakozás és a közösséggyakorlás szokása. Ezek Jézus szavaira épülnek, melyekkel a tanítványság fogalmát határozta meg (ld. Lukács 14:33; János 8:31-32; 13:34-35; 15:7-8.).

Miután megtanítottuk a négy szokás „mi, miért, mikor” és „hogyan”-ját, mutassuk be más szokások bevezetésének és fenntartásának gyakorlati lépéseit is. A kurzus végére mindenki egy érettség-szövetséget köt (ld. Nehémiás 10:1). Az aláírt szövetségkártyákat összegyűjtjük, én is aláírom tanúként, lamináljuk őket, majd visszaadjuk, hogy az emberek a tárcájukban hordhassák. Minden évben megerősítjük az elkötelezettségünket, és új kártyákat adunk ki. Az évenkénti új-

ra odaszánás hangsúlyozása segít az embereknek új döntéseket hozni.

Bár küzdeniük kell még az út során, de az emberek egyszer s mindenkorra megváltozva fejezik be a kurzust. Mindig nagyon megindító, amikor a csoportok odaszánják Krisztusnak idejüket, pénzüket és kapcsolataikat.

3) Építs fel kiegyensúlyozott keresztyén képzési programot. Említettem már korábban, hogy a szellemi növekedésnek öt mércéje van: ismeret, perspektíva, meggyőződés, adottságok és jellem. Ezek a szellemi érettség építőelemei. Kifejlesztettünk egy olyan alapprogramot, amely mind az öt szintjét fejleszti a tanulónak.

Az Ige ismerete. Szellemi növekedési tanterv kialakításakor tegyél fel két kérdést: „Mit tudnak már az emberek?„ és „Mit kell tudniuk?“ Abban a gyülekezetben, ahol főként a biológiai növekedés (tagok gyermekei által) vagy az „átszálló” növekedés a jellemző, már valószínűleg sok olyan tag van, akinek működő bibliaismerete van. Viszont nem ez a helyzet ott, ahol a gyülekezetbe még nem járókat szeretnék elérni. Nem feltételezheted, hogy az új tagok bármit is ismernek a Bibliából. A nulláról kell kezdened.

Az 'ismeret' szinten kínál rendszeresen folyamatos „kezdő” bibliaórákat és ó- és újszövetségi bevezetéseket. Az Ige ismeretének fejlesztésére kidolgozott legnagyobb programunk egy kilenchnapos rávezető bibliatanulmányozás, amelyet laikus tanítóink írtak és tartanak. 'IGÉT kurzus' a neve – az 'IGÉT' kifejezés egy mozaikszó, amely a bibliatanulmányozás négy tevékenységét foglalja magába:

Informálódj! (tegyél fel kérdéseket)

Gondolkodj!

Értsd meg!

Tedd meg!

A kurzus a „Dynamic Bible Study Methods” (*Dinamikus bibliatanulmányozási módszerek*) c. könyvemben leírt metódusokra épül. Minden egység tartalmaz házi feladatot az önálló kutatáshoz, előadást, és kiscsoportos munkát a házi feladat megvitatásához. A tanfolyam mindig szeptemberben kezdődik, és a következő év júliusában ér véget; az 'IGÉT Nőknek' hetente kétszer, míg az 'IGÉT Férfiaknak' hetente egyszer van.

Igaz, hogy a Biblia összes könyve fontos, de mi azt akarjuk, hogy a tagok öt alapkönyvet tanulmányozzanak, mielőtt továbbmennének más tanfolyamokra: Mózes első könyvét, János evangéliumát, a Római levelet, az Efézusi levelet és Jakab levelét.

Perspektíva. A perspektíva szó itt azt jelenti, hogy valamit azért értünk meg, mert magasabb nézőpontból szemléljük – képesség a dolgok kölcsönös kapcsolatának felismerésére, majd ebből a viszonylagos fontosságuk megítélésére. Szellemileg ez azt jelenti, hogy az életet Isten szemszögéből szemléljük. A Bibliában a megértés, bölcsesség és tisztánlátás fogalmak mind ezen nézőponthoz kötődnek. A perspektíva ellentettje a megkeményedett szív, vakság és homályosság.

Az ismeret azt jelenti, hogy megtanulom, mit mondott és tett Isten. A perspektíva pedig azt jelenti, hogy megértem, miért mondta vagy tette azokat, és megtalálom a válaszokat az élet 'miért?' kérdéseire.

Sok előnye van, ha megtanulok mindent Isten szemszögéből szemlélni; én most csak négyet említek meg:

- (1) A helyes perspektíva arra készíti, hogy jobban szeressem Istent.
- (2) A helyes perspektíva segít ellenállni a kísértésnek.
- (3) A helyes perspektíva segít kezelni a megpróbáltatásokat (Róma 8:28), és a kitartást munkálja (Jakab 1:3).
- (4) A helyes perspektíva megvéd bennünket a tévelygéstől.

Olyan pásztorokra és tanítókra van ma égető szükség, akik egyértelműen Isten nézőpontját mutatják be munkáról, pénzről, élvezetről, szenvedésről, jóról, gonoszról, kapcsolatokról, és az élet összes többi kulcstémájáról (Efézus 4:14). A helyes perspektíva stabilitást eredményez.

Meggyőződés. Az ember meggyőződése magába foglalja értékrendjét, elkötelezettségeit és indítékait. Tudni, hogy mit tegyünk (ismeret), miért tegyünk (perspektíva), és hogyan tegyünk (adottságok) mind nem ér semmit, ha nincsen bennünk meggyőződés, amely arra készíti, hogy megtegyük!

A bibliai meggyőződés elengedhetetlen része a szellemi növekedésnek és érettségnek. A gyülekezetnek kötelező bibliai meggyőződést tanítani, hogy kiiktassa a világi értékrendet, mellyel a hívek folyton szembesülnek. A meggyőződés tesz bennünket szorgalmas szellemi növekedőkké. A növekedéshez idő és energia kell. A növekedéssel kapcsolatos meggyőződés nélkül az emberek elbátortalanodnak, és feladják. Amikor viszont krisztusi meggyőződést fejlesztenek ki, vele együtt azt is átérzik, hogy célja van az életüknek.

Az emberben úgy alakul ki a meggyőződés, hogy olyanok veszik körül, akikben már megvan. Ez az egyik fő oka annak, hogy a Life Development Process (*Élet-*

re szóló fejlődés') programunk fontos részének tartjuk a kiscsoportokat.

Adottságok. Az adottság az a képesség, hogy valamit könnyedén és pontosan el tudunk végezni. Az adottság nem egy előadás meghallgatásával fejlődik ki, hanem gyakorlás és tapasztalat által. Bizonyos adottságokat fejleszteni kell ahhoz, hogy érett keresztyénekké váljunk – bibliatanulmányozás, szolgálat, bizonyoságtétel, kapcsolati és menedzselő adottságok.

Az adottságok a szellemi növekedés mit-hogyan lépései. Az ismeret és a helyes perspektíva a tudásról szól. A meggyőződés és a jellem a létezésről. Az adottságok a cselekvéshez kötődnek. „*Legyetek az Igének cselekvői, ne csupán hallgatói...*” (Jakab 1:22).

Jellem. Minden keresztyén oktatás végső célja a krisztusi jellem. Kevesebbel megelégedni annyit jelent, hogy félreértettük a szellemi növekedés lényegét (Efézus 4:13).

Krisztus jellemének kimunkálása az élet legfontosabb feladata, mert csak ezt visszük magunkkal az örökkévalóságba. Ez egyben azt is jelenti, hogy a tanításunk céljának nem csupán információszolgáltatásnak kell lennie, hanem az életek megváltozása. Pál azt mondta Timóteusnak és Titusznak, hogy tanításuk célja a tanított személyek jellemének kiformálása. (1 Timóteus 1:5; Titusz 2:1)

A jellem soha sem az osztályteremben, hanem az élet körülményei között fejlődik ki. Az osztálytermi bibliatanulmányozás csupán a jellemvonások azonosításának helye, ahol megtanuljuk, hogyan fejlődik a jellem. Ha megértjük, hogy Isten hogyan használja fel a körülményeinket jellemünk fejlesztéséhez, helyesen tudunk viszonyulni, amikor belehelyez jellemformáló helyzetekbe. A jellemformálás mindig választás kérdése. Ha a helyes döntést hozzuk meg, jellemünk közelebb kerül Krisztus jelleméhez.

Amikor Isten szerinti módon viszonyulunk egy helyzetben, nem pedig emberi hajlamaink szerint, fejlődik a jellemünk. (ld. Galata 5:22-23)

Hogyan termi meg Isten a Szellem gyümölcseit az életünkben? Olyan megpróbáló helyzetbe enged bennünket, amelyben választanunk kell. Úgy tanít szeretetre, hogy olyan emberek mellé helyez, akiket nem lehet szeretni; öröme bántatban; békességre a káosz közepe, hogy megtanuljunk Őbenne bízni.

Istent sokkal jobban érdekli a jellemünk, mint a képelmünk. Készen látni, nem pedig kényeztetni szeretne bennünket. Ez az oka annak, hogy beleenged min-

denféle jellemépítő körülménybe: konfliktusba, családba, nehézségbe, kísértésbe, szárazságba, késelelembe. A gyülekezet képzőprogramjának egyik fő feladata az, hogy felruhazza az embereket ismerettel, perspektívával, meggyőződéssel és adottsággal, hogy meg tudják oldani ezeket a helyzeteket.

Hadd álljon itt öt olyan kérdés, amelyet fel kell tennünk a képzési rendszerünkkel kapcsolatban:

- A Biblia tartalmát és jelentését tanulják-e a résztvevők?
- Tisztább képet kaptak-e a résztvevők magukról, az életről és a többi emberről Isten szemszögéből?
- A résztvevők értékrendje jobban igazodik-e Isten értékrendjéhez?
- Fejlődnek-e a résztvevők adottságai Isten szolgálatában?
- A résztvevők hasonlóbba válnak-e Krisztushoz?

Folyamatosan ezen célok elérése érdekében munkálkodunk. A szellemi érettséggel kapcsolatban az a látásunk, hogy Istennek adjuk a dicsőséget azáltal, hogy Jézus Krisztust visszatérése előtt annyi Hozzá hasonló követővel ajándékozunk meg, amennyivel csak tudjuk!

Kivonat a szerző „The Purpose-Driven Church” (‘A célvezérelt gyülekezet’) c. könyvének 19. fejezetéből (Zondervan, Grand Rapids, Michigan, USA; 1995).

Rick Warren

Észak-Amerika egyik legnagyobb és legdinamikusabban növekvő gyülekezetének, a Saddleback Gyülekezetnek a pásztorja (Mission Viejo, Kalifornia, USA).

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért

hívja a 06-1/222-0086-os telefonszámon az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését, a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal hozzájárulhat, mi pedig rendszeresen elküldjük Önnek a megjelent példányokat.

Levélcím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

FEJLŐDÉSBE
VISSZAMARADT
HÍVÓ KERESZTYÉN'BŐL

Bob Moorehead

ÉRETT TANÍTVÁNY

MIRE GONDOLSZ, amikor a tanítványság szót olvasod? Nem, nem csak egy múló hóbortról, legfrissebb divatirányzatról vagy egy újabb programról van szó. „*Tegyetek tanítvánnyá...*” ez az a parancs, amelyet Krisztus maga adott a Gyülekezetnek – életető eleme az Ő testének.

A KÜLDETÉS

A tanítványképzés nem választási lehetőség, hanem kötelezettség. Nem szavazás, egyeztetés vagy módosítás tárgya. Az Úr utolsó parancsa – a mi legelső dolgunk: „*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet*” (Máté 28:19).

A vezetőségnek, presbitériumnak, diakónusoknak nem szabad ezzel a küldetéssel játszadoznia, mivel ez adott. Ha a gyülekezet valóban Gyülekezetként funkcionál, akkor tiszteletben tartja ezt a parancsot. Vi-

szont ha a gyülekezet csak 'gyülekezetesdit' játszik, akkor erről a parancsról nem vesz tudomást, vagy pedig – legjobb esetben is – valami más mondanivalóval ruházza azt fel.

Manapság a gyülekezetek mindenféle dologgal foglalatzkodnak, de – ha mindent össze is vetünk – tanítványképzéssel nem nagyon foglalkoznak. El tudod azt képzelni, hogy egy hadsereget döntő csatába viszel – felkészületlen katonákkal? Minden erőlködésük ellenére elvesztenék a csatát. Az amerikai gyülekezetek tele vannak kedves, jólöltözött, barátságos, képzetlen emberekkel, akiknek halvány fo-

galmuk sincs arról, hogy személyes és közösségi felelősségük, hogy tanítványokat neveljenek ott, ahol élnek és dolgoznak.

A SZÓ JELENTÉSE

Mit jelent a küldetés? Mit jelent az, hogy *'tanítvánnyá tenni'*? Nem csupán egy döntés kieröltetését. Az még nem jelent tanítványságot, ha valaki döntést hoz egy nyilvános alkalmon, felemeli a kezét, vagy előre megy. Könnyen lehetséges, hogy ez lesz az első lépése, de csupán a döntésre vonatkozik. A tanítványság két összetevőből álló folyamat: (1) megtérni Krisztushoz, és (2) Krisztusban maradni.

Bármelyik összetevő hiányzik, a tanítványképzés nem teljes. Jézus Krisztus életet megváltoztató evangéliumának megvallásával kezdődik, majd Krisztus bemutatásával folytatódik, Aki Isten teljes és végső válasza a bűntől való szabadulásra. Az evangélium rávezeti az embert, hogy saját magát nem mentheti meg, hanem személyesen be kell hívnia Krisztust az életébe, hogy Ő legyen az élete Ura.

Az érettséghez a folyamatosság vezet. Amikor egy csecsemő a világra jön, maga a megszületés nem tart igazán sokáig, az éretté váláshoz azonban még 18-20 év szükséges. Ezt a folyamatot testi és értelmi fejlődésnek hívjuk. Ha egy csecsemő nem növekszik és fejlődik testileg, az aggodalmat kelt bennünk, ugyanakkor furcsa módon arra nem figyelünk fel, ha egy újszülött keresztyén nem fejlődik szellemileg. Mivel a gyülekezetben a tanítvánnyá válás ezen második szakasza nem kap kellő hangsúlyt, közösségeink tele vannak fejlődésben megállt keresztyénekkal, akik „csecsemőként rázzák a csörgőt” amikor valami nem az ő akaratauknak megfelelően történik. Nem ettették őket megfelelő táplálékkal, ezért nem fejlődtek.

Sajnos, manapság az emberek leginkább a televízió tanítványaivá válnak. Értékrendjüket és világnézetüket a nappaliba esténként özönlő gyilkosság, testi és

nemi erőszak, a szexualitásból mindent megmutató hálószooba-jelenetek formálják. Az átlagos hívő ember hetente mintegy 21 órát tölt a TV előtt, míg Isten Igéjével csupán körülbelül 11 percet. Mivel a tanítvány olyanná válik, mint a mestere (Lukács 6:40), képzeljük csak el, mi lesz ennek a folyamatnak a végeredménye!

A tanítványképzésben a végeredmény a lényeges. Pál arról írt, hogy Krisztusban minden embert teljessé, éretté, tökéletessé akar tenni (Kolossé 1:28). Az eredménynek teljesen odaszánt és alkalmas krisztuskövetőknek kell lennie. Mi a helyzet a mi eredményünkkel? A tanítványképzés parancsának akkor teszünk eleget, ha az embereket Krisztushoz vezetjük, Krisztusban éretté válnak, majd felkészítjük őket, hogy ők is szülőkké váljanak.

Képzeljük el, hogy egy ember épít egy nagy rádiókészülék-összeszerelő üzemet, ehhez felvesz 400 munkást, hogy alkalmas legyen mindenféle rádió összeszerelésére. Képzéseket tart, a munkásokat tanulásra ösztönzi, magas bért fizet, három műszakot indít, és beüzemeli az összeszerelő sort. Később visszatér, hogy megnézze, hogyan megy a munka. Az üzem teljes kivilágításban, a gépek működnek, a munkások három műszakban igen elfoglaltnak tűnnek; az egész üzem élettől pezseg. Amikor megkérdezi a tulajdonos, hogy hány darab rádiót szereltek már össze azon a héten, a műszakvezető bamba tekintetével és alábbi válaszával találja magát szemben:

– Nos, uram, egyet sem, de micsoda programjaink vannak! Nagyon elfoglaltak vagyunk.

Valami nem stimmel. Az a műhely, amit rádió-összeszerelésre terveztek, rádió-összeszerelésre építettek, rádió-összeszerelésre készítettek fel, a végén éppen rádiót nem szerel össze.

A párhuzam egyértelmű. A gyülekezeti élet eredményességét olyan személyek motiválhatják, akik megtértek, és felkészültek arra, hogy másokat is Krisztushoz segítsenek. Az eredmény valami okból kifolyólag mégis elmarad. Egy gyülekezet sikere nem abban mérhető, hogy hány embert – lehet akár 8000 fő is – számolnak meg a rendezők egy alkalmon. A siker fokmérője az, hogy hány tanítvány születik.

A TANANYAG

Milyen területeken van útmutatásra szüksége a hívő keresztyénnek?

- Üdvbizonyosság
- Hogyan tanulmányozzuk az Igét
- Ima
- A Szent Szellem és az ajándékok
- Lélekmentés
- A Gyülekezet
- Sáfárság és pénzügyek
- Szolgáló szív
- A Gyülekezet elragadtatása
- Hogyan gazdálkodjunk az időnkkel
- Vezetés

Ha egy csecsemő nem növekszik és fejlődik testileg, az aggodalmat kelt bennünk, ugyanakkor furcsa módon arra nem figyelünk fel, ha egy újszülött keresztyén nem fejlődik szellemileg

- Házasság, otthon és a család
- Tanítványá tenni másokat
- Szentség és tisztaság

A tanítványképzés három részből áll: egy másik hívő támogatása, a Szent Szellem és az igehirdetés által.

A MÓDSZER

Sokszorozódás! Mindig megérint, ahogyan Jézus tette ezt, hiszen Ő nem volt a tömegmédiá sztárja. Egyszerűen kiválasztott tizenkét embert, majd három évet azzal töltött, hogy önmagát megosztotta velük: „Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az Igét” (Márk 3:14).

Milyen egyszerű folyamat! Valaki így fogalmazta meg Jézus módszereit:

- Ő maga végezte;
- A tanítványok nézték: hogyan teszi;
- Megtanította őket mit tegyenek;
- Együtt végezték;
- Kiküldte őket, hogy egyedül végezzék;

A XXI. század körülményei között is ennek kell az alaptervünknek lennie. A „sokszorozódás” terve ez, nem csupán a hozzáadásé. Évszázadokkal előbb Pál ugyanerről ír a fiatal Timóteusnak: „És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek”. (2 Timóteus 2:2)

Figyeljük meg ezt a láncreakciót! A sokszorozódás erejéről beszél, melyet egy példával még jobban megérthetünk:

– Melyiket választanád: egymillió forintot egy összegben; vagy egy fillért, mely minden nap az előző összeg duplájára gyarapodik egy hónapon keresztül?

Sokan rögtön rávágnák, hogy az egymilliót. De a kezdő egyetlen fillér, ha egy hónapon át minden nap megduplázzuk, a végén 10.737.418,24 forintot eredményez! Isten azt akarja, hogy sokszorozódjunk, naggyá nőjünk, ne csupán hozzáadjunk embereket a gyülekezetünkhöz.

Valószínű ezért választotta Jézus azt a módszert, ahogyan a szolgálatát végezte? Elvárta a tanítványoktól is, hogy munkálják a szaporodást. Elvárta, hogy amit átadott az életükbe, azt ők is adják tovább. A tanítványképzés ezért nem zsákutca. A tanítványképzés egyik stratégiai része, hogy megismertessük az új keresztyénnel: azért hall valamit, hogy mondja is ki; azért változik, hogy mások felé kihívást intézzen; azért élhette át a megváltást, hogy mások felé szolgáljon. Mindez együtt a fejlődés része.

Valaki arra hívta fel a figyelmünket, hogy a világ lakosságának 50 százaléka még nem hallotta az evangéliumot. A sokszorozódás rendszere nélkül a világ evangél-

izálása jóval a népességnövekedés mögött kullog valahol. Ma 1000 keresztyén 365 napjára van szükség évente ahhoz, hogy egy ember megtérjen és felkészüljön a szolgáló életre. Ezzel a hatékonysággal elveszítjük a harcot. A sokszorozódás nélkül a világ Krisztushoz vezetésének minden eredménye elveszhet. Ezzel a módszerrel viszont az egész világ megnyerhető!

Ez a tény néhány évvel ezelőtt vésődött a szívembe, amikor beindítottuk a 'layikus biznyságtevő' („Lay Witness”) képzést a gyülekezetünkben. Magam mellé vettem két embert, és 18 héten keresztül adtam át nekik a lélekmentéshez szükséges készségeket, miközben magas elvárásaim voltak velük kapcsolatban. Kezdetől fogva tudták, hogy a felkészítés elteltével – ami egyébként gyakorlati terepmunkát is tartalmazott – mindkettőjüknek másik két embert is maguk mellé kell venniük, és továbbadni feléjük azt, amit én adtam át nekik. Megtették. Nem sok idő telt el, és már hárman képeztünk hat embert. Utána kilencen tizennyolcat. Utána huszonheten ötvennégyet, majd nyolcvanegyen százhatvankettőt. Ettől kezdve már igazán megugrottak a számok. Sok év elteltével a mai napig több mint 2000 embert készítettünk fel erre a munkára. Mindenki kitartott? Nem mindenki, de sokan kitartottak, és így a tréning még mindig tart. Lassúnak tűnt kezdetben, de egy idő után a sokszorozódás felülmúlta a hozzáadási növekedést.

A MENTOROLTAK

Hogyan néz ki egy tanítvány? Mi lesz a végeredmény a folyamat végén? Számos jellemző közül most hadd emeljek ki néhányat:

- 1) A tanítvány sok gyümölcsöt terem (János 15:8)
- 2) A tanítvány szereti Istent és az embereket (Máté 10:37; János 13:35)
- 3) A tanítvány önzetlen (Lukács 14:33)
- 4) A tanítvány viszi a keresztyét (Máté 10:38)

5) A tanítvány megtartja Isten Igéjét (János 8:31)

6) A tanítvány biznyságot tesz másoknak (Márk 8:38).

Röviden összefoglalva: azokat mondhatjuk tanítványnak, akik ragaszkodnak Jézus Krisztushoz, és arra vágyakoznak, hogy saját életükben kifejlődjenek a Krisztusi hasonlóság jegyei. Ez a ragaszkodás nem csupán a Jézus Krisztussal kapcsolatos tények megismeréséről, hanem arról szól, hogy a Krisztushoz hasonlóvá válás folyamatában Ő maga élhet rajtuk keresztül.

Hol kezdjük? A kiindulópont az legyen, hogy a gyülekezet minden egyes tagjának két kategória közül az egyikben benne kell lennie: tanítványképző, vagy tanítvány. Vagy az átéléseimet adom át éppen egy tanítványnak, vagy tanítványként tanulok attól, aki megosztja átéléseit velem. A mottó: „Mindenki képez valakit, vagy pedig képzésben részesül”. Ami kevesebb ennél, nemcsak hogy nem biblikus, de kudarcra is ítéli a gyülekezetet feladatai teljesítésében. Tedd fel ezért a kérdést magadnak:

– Hajlandó vagyok Krisztus parancsának engedelmeskedni, és így tanítvánnyá tenni másokat?

– Mikor kezdem el?

Bob Moorehead (PhD)

az Overlake Christian Church (Overlake Keresztyén Gyülekezet) vezető pásztorja (Kirkland, Washington, USA); A Northwest Graduate School of Ministry iskola elnöke; „Courageous Living” ('Merész élet') c. rádióműsorát az Egyesült Államok egész területén hallgatják.

TANÍTVÁNYOKAT NEVELÜNK?

A hitvalló keresztyének nem mutatják be az igaz keresztyének jellemét, életmódját és értékrendjét.

- Az amerikai lakosság 60 százaléka havonta legalább egyszer elmegy templomba/imaházba.
- A gyülekezeti tagok 25 százaléka saját bevallása szerint soha nem imádkozik.
- 35 százalékuk soha nem olvassa a Bibliát.
- 60 százalékuk soha nem adakozik misszióra.
- 70 százalékuk soha nem vállal semmilyen feladatot a gyülekezetben.
- 85 százalékuk soha nem hív senkit a gyülekezetbe.
- 95 százalékuk soha nem nyer meg senkit Krisztus számára.

A Church of God amerikai pünkösdi felekezet (Anderson, Indiana, USA) országos felmérése nyomán

MÉGTERVEZETT

A VEZETŐ LÁTÁSA

A küld ige és származékai gyakran előfordulnak mind az Ó-, mind az Újszövetségben. Keresztelő Jánosról például így írt János apostol: „Megjelent egy ember, akit Isten küldött” (János 1:6), Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ahogyan engem küldött az Atya, én is elküldelek titeket” (János 20:21), Ézsaiásnál pedig a következőket olvassuk: „Itt vagyok, engem küldj!” (6:8)

Küldetésünk végső célja mások tanítványává tétele, s ez a nagy feladat négy kulcsfontosságú tényezőt foglal magába, melyek közül az első három megléte elengedhetetlen a negyedik megvalósulásához.

K KERESÉS – A TANÍTVÁNYKÉPZŐKNEK KERESNIÜK KELL ISTENT

Ahhoz, hogy Isten használni tudjon bennünket mások tanítványává tételében, mindenekelőtt keresnünk kell Őt. Jeremiás ezt írja: „Megtaláltok engem, ha kerestek, és teljes szívvel folyamodtok hozzám” (29:13).

Időt kell töltenünk Istennel imádságban és a bibliát olvasva, elmélkednünk kell Igéjén és engednünk, hogy vezessen bennünket. Ha nem szánunk időt Isten keresésére, soha nem leszünk olyan emberek, akik hatással vannak a világra (Máté 6:33). Ám cselekedeteinknek és szokásainknak Isten szíve vágját, gyülekezetünkkel kapcsolatos terveit kell tükröznie, s nem elég, ha egyszerűen csak utánzunk másokat. Ha valaki vezetői posztba kerül, nem lesz kevésbé feladata az Istennel való együttlét, sőt még inkább elváratik tőle.

Dawson Trotman, a Navigators szervezet alapítója, így fogalmazott: „A szellemi meddőség egyik oka az élő Istennel való közösség hiánya.” A világnak elege van már az olyan emberekből, akik keresztyén vezetőknek állítják magukat, de az életük nem változott meg, és nem Isten vezeti őket. Mielőtt még a tanítványképzés gyakorlati módszerein kezdenénk gondolkodni, haladéktalanul bizonyosodjunk meg felőle, hogy vajon elegendő időt töltünk-e Isten keresésével és hangja meghallásával!

E EVANGÉLIZÁLÁS – A TANÍTVÁNYKÉPZŐKNEK HIRDETNIÜK KELL AZ EVANGÉLIUMOT

Jézus ezt mondta a Nagy Misszióspancásban: „Menjete el tehát, tegyetek tanítványává minden népeket...” (Máté 28:19). Az Apostolok Cselekedeteiben találjuk feljegyezve, hogy milyen eredményeket vont maga után, amikor a tanítványok elmentek és hirdették az Örömhírt: „mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. [...] Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel. [...] Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon” (Cselekedetek 2:41,47; 4:33).

Jézus azt ígérte, hogy miután ránk szállt és erővel ruházott fel bennünket a Szent Szellem, az Ő tanúi leszünk (Cselekedetek 1:8), vagyis az evangélizációban Szent Szellemmel teljes munkásokként fogunk részt venni. Azok a keresztyének, akiket valóban betöltött a Szellem, nem maradnak ki a misszióból. David Barrett egyházi statisztikus megállapítása szerint „a ma Krisz-

TANÍTVÁNYKÉPZÉS

tushoz térők 80%-át pünkösdiék és karizmatikusok érik el az evangéliummal”.

Ahhoz, hogy tanítvánnyá tehesük az embereket, mindenek előtt meg kell ismerniük az Urat. Ha egy tanítványképző programból kimarad az evangélizáció, a terv az alapoktól fogva elhibázottnak tekinthető. Az embereknek először keresztyénné kell lenniük, s csak azután válhatnak Krisztusra hasonlító tanítványokká.

T TÁPLÁLÁS – A TANÍTVÁNYKÉPZŐNEK TÁPLÁLNIUK KELL A HITBEN GYERMEKEKET

A gyermekeknek szükségük van a felnőttek segítségére. A legtöbb országban börtönbüntetés vár azokra a szülőkre, akik elhagyják gyermeküket. Hogy miért? Azért, mert a társadalom felismerte a gyermekvállalással együtt járó feladatokat és kötelességeket.

Hasonlóképp van ez a szellemi gyermekekkel is. Amikor valaki Krisztushoz tér, új teremtménnyé lesz – szellemi csecsemővé. Pál azt tanította, hogy olyanokká kell lennünk, mint a gyermekeit dajkáló anya, vagy a fiával foglalkozó apa. (1 Thesszalonika 2:7-12) Tragikus tény, hogy amikor az emberek Krisztushoz jönnek, sokukat magukra hagyják szellemi szülei és a gyülekezet is.

„Húsz perc elég hozzá, hogy egy lelket Krisztushoz vezessünk, ám húsz héttől

akár néhány évig is eltarthat, mire rá tudjuk tételni a szellemi érettséghez vezető útra” – mondta Trotman. Éppen ezért a mások tanítvánnyá tételét célzó programokba a friss megtértek tanítását és gondozását is be kell építenünk.

T TANÍTVÁNYÁ TÉTEL – A TANÍTVÁNYKÉPZŐKNEK TANÍTVÁNYÁ KELL TENNIÜK AZ EMBEREKET

William Barclay a következőket írta: „Két meghatározó pillanat van az ember életében: az, amikor megszületik – és az, amikor megérti, miért is született.” A tanítványképzés létük értelmének a megértésében segít az embereknek.

A Nagy Misszióparancsból minden kétséget kizáróan kiderül, hogy Jézus a tanítás feladatát is rábízta tanítványaira. A korai Egyház mindent megtett a krisztusi parancs betöltése érdekében, tudjuk például, hogy a tanítványok „kietartóan részt vettek az apostoli tanításban” (Cselekedetek 2:42). Olyannyira hatékony munkát végeztek, hogy a Szanhedrin megvádolta őket, amiért „tanítják a népet, és azt hirdetik, hogy Jézus által van feltámadás a halálból” (Cselekedetek 4:2).

Megítélésem szerint napjaink egyházában olyan keresztyénekre van leginkább szükség, akik ismerik a szellemi mélységeket – akik tudnak imádkozni, akiknek a gondolatait Krisztus gondolatai töltik ki, akiknek a szíve ég az elveszettekért, s akiknek a kapcsolatai és tettei Jézus Krisztust tükrözik vissza.

Az emberek tanítvánnyá tételéhez a szószék jelenti az egyik leggyorsabb eszközt.

Ha a lelkipásztorok a szószéken foglalkoznak az emberek tanítvánnyá tételéről szóló alapvető igehelyekkel, felhívhatják a gyülekezeti tagok figyelmét a feladat jelentőségére. Hasznosnak bizonyulhat, ha illusztrációkkal és bizonyságokkal támasztják alá állításaikat, s ha rendszeresen és konkrétan beszélnek a témával kapcsolatos látásukról. Ha egy vezető az üzleti életben nem hangoztatja legalább háromhetente a jövővel kapcsolatos elképzeléseit, a vállalatnak sokak

nézete szerint nincs is látása. Mennyivel inkább így van ez a lelkipásztorok esetében! Ha nem beszélünk legalább háromhetente egyszer a tanítványképzéssel kapcsolatos látásunkról, az emberek nagy valószínűséggel nem fogják túlzottan fontosnak tekinteni az ügyet.

A VEZETŐI MODELL

A tanítványnevelés témájában némi ellentét feszül a vallásos miszticizmus és a tudatos tervezés között. Egyesek úgy vélik, mások tanítvánnyá tétele misztikus megtapasztalás, amely fölött a vezető nem vagy csak alig bír befolyással. Mások az ellenkező szélsőséges álláspontra helyezkednek, s azt állítják, hogy ha sikerül megtalálnunk a megfelelő tananyagot és tanítási formát, ezek alkalmazásával bizonyosan „kitermelődnek” a tanítványok. Az igazság valahol a két véglet között van. A tanítvány nem egy oktatási program automatikus végterméke, de a tapasztalatok azt bizonyítják, hogy szervezettség nélkül igen kevés gyülekezet képes az érett tanítványságig eljuttatni a fiatal hívőket.

MIT TEHET A VEZETŐ?

Ahhoz, hogy egy gyülekezet hatékony tanítványképző munkát végezhesen, elengedhetetlen, hogy többféle eszközt, kommunikációs csatornát is felhasználjon, az emberek életstílusa és tanulási szokásai között tudniillik jelentős különbségek is lehetnek.

1. Vasárnapi istentisztelet

Mi például nemrégiben hat vasárnap estén keresztül Rick Warren: *Discovering Spiritual Maturity* (A szellemi érettség felfedezése) c. anyagát vettük át a gyülekezetünkben. Ennek eredményeképpen 156-an kötelezték el magukat írásban is szellemi növekedésük érdekében és vállalták, hogy (1) naponta szánnak időt Istenre (olvassák a Bibliát és imádkoznak), (2) rendszeresen Istennek adják a tizedet (bevételük első 10%-át), és (3) minden héten találkoznak hívő testvéreikkel (házicsoport vagy bibliaiskolai csoport keretén belül). Jelenleg éppen Bill Hybels: *Becoming a Contagious Christian* (Hogyan válhatunk fertőző keresztyénekké?) c. anyagát vesszük a vasárnap esti istentiszteleteken.

2. Hétköznapi összejövetelek

Angol nyelven a Gospel Publishing House kiadásában megjelent *All Church Training Series* (Gyülekezetképző Sorozat) bármely része alkalmas tananyag a hétköznapi összejövetelekre („A szolgáló gyülekezet”, „Ismerd meg a Bibliádat!” és „A bibliai doktrínák megértése”). Ezenkívül, gyakorlati tárgyakat is érdemes végigvenni a hatékony imádkozással, a bizonyágtétellel és a napi csendességgel kapcsolatban.

3. Bibliaiskola

Ennek a módszernek az az előnye, hogy korhatártól független. Én az első év során a Navigator által kiadott tanítványképző anyagokat használtam fel az ifjúsági és a felnőtt csoportokban is. A biblia- avagy vasárnapi iskola sok tekintetben a magját képezi a hatékony tanítványozó munkának.

4. Házicsoportok

Vannak, akik a házicsoportos összejöveteleket elsősorban az evangélizáció és a kapcsolatépítés szolgálatába állítják, de tanítványképzésre is kiválóan alkalmasak. Angol nyelven ebben a témában is számos levezető anyag áll az érdeklődők rendelkezésére. Igyekezzünk elkerülni, hogy zárt, klikkszerű csoportok alakuljanak ki; jó módszer erre, ha előre megszabjuk és korlátozzuk egy-egy csoport működési idejét.

5. Személyes kapcsolatok

Itt nyílik lehetőség leginkább a személyes hangvételű beszélgetésekre és mások mentorlására. Azt szokták mondani, hogy tanítás közben többet tanulunk, mint a passzív hallgatás során. Mentorlás közben sokan kapcsolódnak be a tanulási folyamatba, s ezáltal mindannyian sok mindent elsajátíthatnak.

6. A hagyományostól eltérő szolgálatoknak is váljon részévé a tanítványképzés!

Jelenleg például a szerdai, ebéddel egybekötött életvezetési és mentálhigiéniai foglalkozásainkon kap központi szerepet a tanítványképzés. Minden héten memorizálni kell egy igeverset, együtt olvasuk a Bibliát, imádkozunk és megosztjuk egymással bizonyságainkat.

A tanítványképzés kulcsa a jó stratégia, amely az embereknél egyre átfogóbb és mélyrehatóbb szellemi növekedést eredményez: a hitetlen megváltást nyer; az új gyülekezeti tag előrelép a szellemi érettség terén; a szellemileg éret tag fejlődik a szolgálatban; azok pedig, akik már aktívan szolgálnak, utódokat fognak felsorakoztatni maguk mögött.

J. Melvyn Ming, (D.Min)

a Faith Assembly Christian Center gyülekezet vezető lelkésze (Richland, Washington, USA)

Gary A. Kellner

AKI MEGREFORMÁLTA AZ ÉBREDÉST

George Whitefield és az evangéliumi ébredés megerősödése

Kevés evangélista volt olyan hatással a tömegekre valaha is, mint George Whitefield. Benjamin Franklin a következő szavakkal emlékezett meg a Philadelphia városára (USA) gyakorolt páratlan befolyásáról: *„Csodálatos volt látni azt a gyors változást a lakosság életvitelében... Úgy tetszett, mintha hirtelen az egész világ vallásossá lett volna, mert az ember nem sétálhatott úgy végig este a városon, hogy ne hallott volna zsoldárokat éneklő családokat minden egyes utcában.”*

Mert akár olyan előjáró polgárokról volt szó, mint Benjamin Franklin, akár angliai szénbányászokról vagy éppen a gyarmatokon élő városiakról, George Whitefield mindnyájukra nagy hatással volt. Kétségkívül benne tisztelhetjük a kor legnagyobb evangélistáját. Még be sem töltötte a 26. életévét, és máris a legnépszerűbb személyiség volt Angliában és a gyarmatokon. A következő nemzedék alatt senki se beszélt nagyobb tömegek előtt vagy látott több megtértet nála, és ezzel kiérdemelte a Nagy Vándorprédikátor címet.

Vajon mivel magyarázható kiválósága? Jórészt nyilván képességeivel és elhívásával, de Whitefield sikerének sokkal több áll a háttérben pusztán emberei adottságoknál. Egyszerűen szólva, Whitefield megreformálta az ébredést – az evangélium hirdetésének és az evangéliumi ébredés kiterjesztésének új módszereit dolgozta ki.

HÁTTERE

Whitefield 1714. december 16.-án született. Gyermekéveiről nem sokat tudunk, kivéve annyit, amit *Naplójában* megörökített. A kis Whitefield egészen más környezetben nőtt fel, mint John és Charles Wesley, akiknek az édesapja plébános volt. Whitefield szülei fogadósok voltak Gloucesterben, egy ilyen hely nyilvánvalóan nem kifejezetten volt alkalmas a gyermeknevelésre, hát még egy leendő szolgálattelévő felnevelésére!

A fogadóban a gyermek Whitefield a különböző embertípusok tömkelegével ismerkedhetett meg – utazó kereskedőkkel, színészekkel, hazardjátékosokkal, prostituáltakkal, részegesekkel, zsebtolvajokkal, politikusokkal és egyházi személyekkel egyaránt. Saját tapasztalatból tanulta meg, hogyan nyerheti el a tőle különböző emberek jóindulatát, s e meglehetősen sokszínű hallgatóság előtt kezdte művelni a társalgás és történetmesélés művészetét.

Noha a Whitefield család a XVII. században még az arisztokrácia alacsonyabb soraiba tartozott, olyannyira lejjebb csúsztak a ranglétrán, hogy társadalmi pozíciójuk igen bizonytalanná vált. Ráadásul George kétéves volt csupán, amikor apja meghalt, anyja második házassága pedig válással végződött. George-nak tehát nélkülöznie kellett mindazt a biztonságot, amelyet egy szerető édesapja és a stabil családi környezet jelenthetett volna a számára.

A fiúra édesanyja, Elizabeth gyakorolta a legnagyobb hatást – egy olyan asszony, aki minden jó tulajdonságnak híjával volt, ami Susannah Wesley-nek olyan fontos szerepet kölcsönzött gyermekei életében. George apjával együtt legjobb esetben is csak névleges keresztyénnek lehetett nevezni őket, s bár biztatta fiát, hogy vállaljon szolgálatot, azt a szellemi dolgoknál jobban érdekelte a család hanyatló társadalmi státuszának megmentése. A család bizonytalan anyagi háttere és az erős férfimodell hiánya együtt mély kisebbségi érzést alakított ki George-ban, és mérhetetlen szeretetvágyat, amely élete jelentős részén át üldözte őt.

George 12 évesen kezdte el gimnáziumi tanulmányait. Elég gyenge tanulónak bizonyult, aki nemigen tanúsította jelét a fejlődésnek. Igazi talentumai azonban már igen korán megmutatkoztak. Kiváló szónoki és előadó képességről tett tanúságot, valamint különös tehetséggel tudott párbeszédet memorizálni. George Whitefield magyarán szólva tehát született színész volt és számos iskolai darabban főszerepet kapott.

Ezek után talán nem meglepő, hogy mind jobban elmélyedt a színházművészetben, s tanulmányozni kezdte a különböző emberi érzéseket – a haragot, szerelmet, félelmet, irigységet, örömet stb. A későbbi evangélista hajthatatlan ellenségévé vált a színháznak, de a mozgásról, a gesztikulációról és hanghordozásról szerzett ismereteket soha nem hagyta veszni.

Mai mércével mérve az ifjú Whitefieldből fiatalos bűnöző lett, aki sokat ivott, lopott és gyakran összetűzésbe került az édesanyjával. Egyik vitájukat követően az elkeseredett asszony megkérte, hagyja el a házat és költözzön inkább a testvéréhez.

Ahogy közeledett 18. születésnapja, George mintha többet kezdett volna foglalkozni a jövőjével. Anyja és iskolaigazgatója támogatásával felvételét kérte Oxfordba „diákszolgai” minőségben – vagyis olyan ösztöndíjas diákként, aki módosabb oxfordi diákok háziszolgájaként tengeti életét.

Whitefield az oxfordi társadalmi ranglétra legalsó fokán állt. A gazdag diákok sohasem társalogtak „diákszolgákkal”, és még ha Whitefieldnek – megnyerő modorának köszönhetően – könnyebb dolga is volt a többségnél, akkor is kiközösített és magányos volt. Oxfordban találkozott Charles Wesley-vel, aki segítőkéz kezét nyújtott felé és elvitte őt egy Istenet komolyan kereső csoportba – ez később Szent Klub néven vált ismertté. A John Wesley és mások vezette Szent Klub létezésének egy tapasztalatibb és erkölcsileg tartalmasabb hit keresése adta meg az értelmét.

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS

A Szent Klub tagjai komolyan gyakorolták a hívő életet, hetente találkoztak imádkozás, biblia-tanulmányozás és egymás kölcsönös támogatása céljából. Gyakran tartottak éjszakába nyúló ima-összejöveteleket és böjtöltek annak reményében, hogy végre megtalálják az igazán élő keresztyénséghez vezető utat. Whitefield is magáévá tette a csoport célját, és különös elszántsággal törekedett az elérésére. Hetente két alkalommal böjtölt, és mindig egyszerű ruhákban járt. Egyszer, amikor a nagyböjt idején negyvennapos böjtbe kezdett, az élete is veszélybe került, egészsége pedig állandó károsodást szenvedett. Néhány tanára az egyetemről is ki akarta zárni attól való félelmében, hogy a betegség következtében talán az eszét is elveszítette.

Whitefield a csoport minden más tagjánál hamarabb értette meg az újjászületés jelentését. Aközben történt, ahogy Henry

Scougal: *The Life of God in the Soul of Man* (Isten élete az emberi lélekben) c. írását olvasta. Whitefield eltöprengett felette, hogy vajon mire is gondolhatott Scougal, amikor ezeket írta: *„Egyesek tévesen azt hiszik, hogy az a vallás, ha az ember templomba jár, senkinek sem árt, rendszeresen befizeti a perselybe a járandóságokat és néha-néha dob egy kis alamizsnát a szegényeknek...”* Ha nem ez az igaz vallás, akkor mégis mi az? Whitefield később így emlékezett vissza vívódására: *„Isten hamar választ adott a kérdéseimre, néhány sorral lejjebb ugyanis azt olvastam, hogy 'az igaz vallás a lélek egysége Istennel, miközben Krisztus formálódik ki bennünk'. Ez az igazság, mint egy mennyei fény sugar, akkor azonnal belehasított a lelkembe.”* Bár Whitefield még mindig nem volt birtokában a teljes igazságnak, csakhamar azt tapasztalta, hogy már nem nyomják és terhelik őt a bűnei, és rádöbbsent, hogy a megváltáshoz az újjászületés is hozzátartozik. Megtérése következtében újradefiniálta a megváltás mibenlétét, az egyház fogalmát és saját küldetését az életben.

FIATALOS FELLÉPÉS

Whitefield 1736-ban diplomázott Oxfordban, s bár futólag mérlegelte annak lehetőségét, hogy parókiái szolgálatot vállaljon, hamar elvetette az ötletet. Nehéz is lenne elképzelni, hogy egy hozzá hasonló temperamentumú személyt meglegegedéssel töltsön el a plébánosok egyhangú élete.

Első prédikátori tapasztalatai is azt látszottak megerősíteni, hogy ő nagyobb színpadra született. Szinte egyik napról a másikra nőtte ki magát, s másfél év után már akkora tömegek előtt beszélt, amelyek messze meghaladták a legtöbb templom befogadó-képességét – soha nem gyűltek még össze ennyien Angliában, hogy meghallgassanak egy prédikációt. Gyakran egy második istentiszteletet is

kellott tartani azok számára, akiknek nem jutott ülőhely.

Ám az ifjú szupersztár nem illett bele a későbbi ünnepektől személyiségek sztereotípiáiba. Nem volt túl magas, kerek arca pedig idővel egyre kövérebb lett. Mindennek tetejében gyermekkori kanyarója következtében egyik szemével mindig kancsalított, s ez kissé komikussá tette megjelenését. Whitefield szokatlan külseje azonban a legkevésbé sem akadályozta őt szolgálatában, sőt kancsal tekintete időnként mintha még el is bővülte volna hallgatóságát.

Ám a népszerűség és a prédikálás terén elért siker még nem volt elég – Whitefield még nagyobb világokat akart meghódítani. A Wesley testvérektől hallott a távoli Georgia-beli lehetőségekről, ők ugyanis még 1735-ben elutaztak a fiatal gyarmatra, mivel azonban súlyos kudarcot vallottak, még azelőtt továbbutaztak onnan, hogy Whitefield 1738-ban megérkezett volna. Könnyed és alkalmazkodó-képes természetével azonnali sikert aratott. A gyarmaton élők megkedvelték őt, Whitefieldet pedig a gyarmatok bővülték el, így összességében tizenhárom ízben kelt át az Atlanti óceánon. A prédikálás mellett árvaházat is alapított, melyet Bethesdának nevezett el. Ez a szolgálat lett azután élete nagy szerelmévé, melyre sokkal több időt és energiát áldozott, mint feleségére, Elizabethre.

WHITEFIELD ÉS A NAGY ÉBREDÉS

1739 októberében Whitefield ismét visszatért a gyarmatokra, hogy misszióskörútra induljon, amely végül tizenegy hónappal később ért véget. Beutazta a gyarmatokat, minden városban prédikált, kicsikben és nagyokban egyaránt, gyakran napi két-három alkalommal is emberek elé állt. Bárhová ment is, korábban soha nem látott, de még napjainkban is jókorá-

nak számító tömegek előtt prédikált. Utolsó összejövetelén például az akkor 17.000 lakosú Bostonban több mint 20.000 ezer ember vett részt.

A gyarmatok ébredésnek története nem Whitefielddel kezdődött, missziós körútja azonban katalizátorul szolgált és a fejlődés egy új szakaszát indította el. Akkor már csaknem tizenöt éve tartott az ébredés a Középső Gyarmatokon és New Englandben, amely a holland, illetve skót-ír telepesek között indult el annak idején New Jersey-ben és Pennsylvániában. Néhány évvel később a Massachusetts-beli Northamptonban újabb ébredés kezdődött Johnatan Edwards vezetése alatt, és több mint harminc további városra terjedt tovább a Connecticut-völgyben. Ezek a korai ébredések óriási hatást gyakoroltak a lakosságra, s több ezren élték át az újjászületést, ám többségük regionális vagy helyi jelentőségű eseménynek számított, s a vezetők többnyire egymástól függetlenül szolgáltak.

Whitefield körútja megváltoztatta ezeket az állapotokat. Sikere következtében az ébredés gyarmatközi üggyé lett – tulajdonképpen egészen addig ez volt az első igazi nemzeti jelentőségű esemény az amerikai történelem során. Ha valahol szolgált, annak híre ment, és őt tekinthetjük az első „amerikai” hírességnek. Bár egyes keresztyén vezetők tartanak a hírnévtől, nem férhet hozzá kétség, hogy Whitefield népszerű és ünnepektől mindenki számára láthatóvá tette az ébredés ügyét, s ez elősegítette az Amerikán belüli ébredési erők mozgósítását.

Whitefield újradefiniálta az ébredéseket. Jonathan Edwards a northamptoni ébredést annak idején „*Isten meglepő munkájának*” nevezte, de Whitefield olvasatában az ébredések nem voltak sem meglepőek, sem titokzatosak; úgy vélte szervezett formába lehet önteni, és elő lehet segíteni őket. Új filozófiájának következtében Whitefield az ébredés egy újszerű megközelítésének az előhírnöke lett, amellyel gyakorlatilag biztosította, hogy bárhová ment is, nagy, éhes és nyitott tömegek hallgassák.

ÚJ PRÉDIKÁCIÓS STÍLUS

A tömegek mérete és a legtöbb anglikán pap ellenállása következtében a templomból a piacra helyezte át az összejövetelék helyszínét. Nem ő volt az első, aki leszállt a szószékről, de akkoriban, s talán azóta is, kevesen értették meg a helyszínváltatás jelentőségét úgy, ahogyan ő. Az 1730-as évek Angliájában nehezen lehetett volna olyan települést találni, ahol a lakosságnak több mint a 10%-a járt el a templomba, így a szószékről elmondott prédikációval – bármily ékes és meggyőző volt is – az angol népességnek csupán egy elenyésző részét lehetett elérni. Whitefield úgy döntött, oda megy, ahol az emberek vannak, vagy ahová hajlandóak lennének elmenni – a piactérre, a mezőre vagy a szénbányába.

Azt is felismerte továbbá, hogy a prédikáció módján feltétlenül változtatnia kell, ha azt akarja, hogy a piactéren is odafigyeljenek rá az emberek. A XVIII. század eleje a fogyasztói társadalom és a személytelen piaci vásárlás kezdete volt, amikor az emberek személyes kapcsolataik helyett a kínálat és az ár mérlegelésével döntöttek vásárláskor. Új világ volt ez, kevésbé hagyományos, kevésbé hierarchikus és sokkal inkább jellemezte a piaci verseny. A meggyőzés képessége mind fontosabbá és szükségesebbé vált, s Whitefield jól tudta, hogy a hagyományos stílusú igehirdetések soha nem versenghetnek eredménnyel az emberek figyelméért a színészekkel és a házalókkal szemben.

A kiváló előadó-képességgel megáldott Whitefield új prédikációs stílust fejlesztett ki, mely az addiginál drámaibb és látványosabb volt, valamint az értelem helyett inkább az érzelmekre kívánt hatni. Gyakran magára öltötte valamelyik bibliai szereplő karakterét – sírt, nevetett, fára mászott. Whitefield egyé vált üzenetével; igazából ő maga volt az üzenet, s a tradicionális prédikációt drámai eseményre formálta át.

Nem is csoda, hogy annyira szerette őt a tömeg. Whitefield életre keltette a bibliai szereplőket és történeteket. Még David Garrick, a kor legnépszerűbb színésze is ezt mondta róla: *„Fizetnék két guineát, ha úgy tudnám mondani, hogy 'Ó!', mint Mr. Whitefield.”* Harry Stout történész megállapítása szerint Whitefield *„bemutatta, hogyan lehet a vallás is népszerű”*.

ISTENES HÁZALÓ

Whitefieldet egyik kritikusa az *„istenes házaló”* jelzővel illette. George Whitefield született kezdeményező volt. Felismerte, hogy az ébredés elindításához többre van szükség a prédikációnál – marketing is kell hozzá, és soha senki nem csinálta ezt nála jobban.

Látva, hogy miként befolyásolják az újságcikkek a tömegek nagyságát és saját népszerűségét, a mind nagyobb gyülekezetnövekedés érdekében egy új, *„nyomtass és prédikálj”* („print and preach”) elnevezésű stratégiát vetett be. Naplójának első kiadása 1740-ben, 25 éves korában jelent meg; ebben életéről és szolgálatáról számol be. Ez a lépése egoistának tűnhet hasonlóan azokhoz a mai esetekhez, amikor egyes fiatal sportolók már azelőtt könyvet írnak élettörténetükről, mielőtt igazából beszélhetnének ilyenről. Ám Whitefield a Naplót nem önéletrajzi műnek szánta, hanem propaganda anyagul, hogy ezzel is előremozdítsa az ébredési egyház gyarodását, és előkészítő kampányt folytasson. 1742-ben útjára indította a Christian History (Keresztyén történelem) című havonta megjelenő folyóiratot, amelyben saját és mások ébredési összejeveteleinek sikereiről számolt be.

Mint vállalkozó tudta, anyagiakra is szüksége lesz céljai eléréséhez. Jó érzéke volt hozzá, hogy miként nyerheti el gazdag és befolyásos emberek jóindulatát, akik nagyvonalú adományaikkal szívesen támogatták

evangélizációs szolgálatát és az általa alapított árvaházat. Nem csupán gyűjtötte az adományokat, de egy olyan módszert is kidolgozott, melynek segítségével az alkalmi adakozók rendszeres támogatókká válhattak. Ez nem azt jelenti, hogy tisztességtelen eszközökhöz nyúlt volna, csupán szerette az embereket és kiváló érzékeléssel tudta megnyerni őket magának. Szenvédelye volt az ébredés ügye és sosem habozott pénzt kérni erre a nemes célra.

A szolgálatát már-már megszállottan végző Whitefield prédikációjának, írásainak és személyes kapcsolatainak köszönhetően a legjelentősebb mozgatórugójává vált az evangéliumi ébredés nemzetközi mozgalommá fejlődésének. Szinte egyes egyedül hozta össze egymással a két kontinens legkülönbözőbb felekezeteiből származó embereket, miközben ő maga mindvégig anglikán maradt.

WHITEFIELD, A VITATKOZÓ

Az ébredésekben mindig sok a vitás kérdés; Whitefieldé sem volt ez alól kivétel. Néha mintha szánt szándékkal kereste volna a vitát, letérve útjáról, hogy szembeszálljon papi körökből származó kritikusaival.

Whitefield keményen támadta azokat, akik felmagasztalták az észet, az érzelmek szerepét pedig lebecsülték a vallásos életben. Gyakran volt durva rágalmak célpontja a sajtó és egyes egyházi személyek részéről. Kancsal szeme miatt egyik kritikusa például Dr. Bandzsának csúfolta. William Hogarth, a híres festőművész karikatúrát készített az angyalian pufók Whitefieldről, amint éppen Szt. Pénzeszsákkal társalog. Az ifjú Whitefield többnyire hasonlóan vágott vissza, a Canterbury érsek kritikájára például azzal, hogy az érsek *„körülbelül annyit tud Krisztusról, mint Mohamedről”*.

A viták szükségessé tették, hogy finomítson az újjászületésről és az ébredésről

alkotott nézetein. Tőkét kovácsolt az őt ért kritikákból, mivel kiértékelte saját indítékait és módszereit, idősebb korára épp ezért kedvesebb és barátságosabb emberré érett.

SÖTÉT FOLTOK

Nincs és soha nem is volt olyan vezéralak az ébredések során, és ami azt illeti, semmilyen más szolgálattelvő, akinek az életében ne lett volna néhány sötét folt. Whitefield sem volt ez alól kivétel.

Az ifjú Whitefield igencsak el volt telve önmagával, s az első évek alatt megjelentett publikációval sokakat megsértett. Becsületére válják, hogy ahogy egyre érettebbé vált és másokkal vitatkozott, énképe is mind jobban tükrözte a realitást.

Whitefield szociális szemlélete alulfejlett volt. Ő maga szerette ugyan az embereket, ám társadalmi kérdésekben konzervatív álláspontra helyezkedett. A Bethesda árvaház Whitefield személyes reakciója volt a georgiai árva gyerekek tragikus helyzetére, a fekete rabszolgákhoz való viszonyulásából ugyanakkor jól látható, hogy igen felületes ismeretekkel rendelkezett csupán a társadalmi viszonyok témájában. Szerette a rabszolgákat, és komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy elérje őket az evangéliummal, ám ugyanakkor a georgiai gondnokoknak azt javasolta, hogy vezessék be ők is a rabszolgaság intézményét a komoly problémákkal küszködő gyarmaton, mert ezáltal elősegíthető a gazdasági fellendülés. Whitefield rabszolgasággal kapcsolatos vélekedése kiválóan bizonyítja, hogy ha valaki hatékony evangélizációs szolgálatot végez, korántsem biztos, hogy az illető mindenhez ért és minden kérdésben tisztán lát.

Végezetül Whitefield sosem tudta jól kezelni a pénzt, erről tanúskodik az is, ahogyan az árvaházat vezette. Gyakran küszködött adóssággal, és súlyos kölcsö-

nökbe verte magát tengerentúli utazásai finanszírozása, valamint az árvaház fenntartása érdekében.

VÉGSŐ BÚCSÚ AZ ÉLET SZÍNPADÁTÓL

Whitefield könyörtelenül bánt önmagával, s a szakadatlan munka és az állandó utazások negatív hatásai végül utolérték. Amikor ötvenes évei közepén járt, egészségről már nem is igen lehetett beszélni nála. A szívbetegségben szenvedő Nagy Vándorprédikátor tudta, hogy kevés ideje van, de még egyszer, utoljára végig akarta látogatni szeretett gyarmatait. 1769 novemberében érkezett meg Charlestonba, s bármily hihetetlen, egyre fogyó ereje dacára egészen a Massachusetts-beli Exeterig jutott. 55 éves korban hunyt el, 1770. szeptember 29-én délelőtt, azután hogy utolsó prédikációját elmondta.

HOGYAN ÉRTÉKELHETJÜK WHITEFIELDT?

George Whitefield gyakran alulmarad, amikor barátjával és kortársával, John Wesley-vel hasonlítják össze. Kritikusai azt szokták kiemelni, hogy megfeszített munkája ellenére semmit sem hagyott a Nagy Vándorprédikátor maga után, nem úgy, mint a szervezeti keretekben gondolkozó Wesley, aki megalapította a Metodista Egyházat.

Való igaz, hogy ő nem rendelkezett a Wesley-éhez hasonló szervezői készségekkel, bőséges bizonyítékkal szolgálnak erre nézve gyakori anyagi nehézségei, illetve az, ahogyan az árvaházat igazgatta.

Az embertömegeken kívül, akik prédikációi során megmentő hitre jutottak, Whitefield talán azzal járult leginkább hozzá az ébredési keresztyénység látványos fellendüléséhez a XVIII. század során, hogy első számú kezdeményezője volt a tengerentúli evangélizációs hálózat kialakításának. Valószínűleg ez a legtartósabb vívmánya.

Whitefieldet nem mások eredményei alapján kell értékelnünk (ahogyan magunkat sem), hanem aszerint, hogy mennyire volt hűséges (és voltunk mi is hűségesek) az Istentől kapott elhíváshoz és ajándékokhoz. George Whitefield evangélista volt, aki 33 éven át határokat nem ismerve adta át magát ennek az elhívásnak. Több-százezer mérföldet utazott, és több mint 18.000 prédikációt mondott el. Ő definiálta az evangélista fogalmát, és egyben prototípusává is vált, s e példaadásával tömegeknek szolgált inspirációval élete és a halála óta eltelt két évszázad során.

Gary A. Kellner a történelmi teológia adjunktusa

(Assemblies of God Teológiai Szeminárium; Springfield, Missouri, USA)

Steven R. Mills

ISTEN ZÁRÓVIZSGÁJA

GYÜLEKEZETVEZETŐK SZÁMÁRA

Mikor tekinthető igazán sikeresnek egy gyülekezet? Hogyan gondolkozik Isten a szolgálatainkról? Vajon mi is úgy értelmezzük a siker fogalmát, ahogyan Ő?

Ha Isten záróvizsgát íratna a gyülekezetek vezetőivel, a kérdések nagy valószínűséggel az Efézus 4:11-16-ra épülnének. Nézzünk most végig hat olyan kérdést, amelyekre minden bizonytalansággal választ kellene adnunk.

1. MILYEN ÖRÖKKÉVALÓ JELENTŐSÉGŰ VÁLTOZÁS TÖRTÉNIK EGY ILLETŐ ÉLETÉBEN, MIALATT GYŰLEKEZETÜNK BEFOLYÁSA ALATT ÁLL? (11-13. VERSEK)

A hatékony gyülekezetek és vezetők vállalják a feladatot, hogy felkeltsék az emberek érdeklődését a tanítványság tekintetében. Jézus arra vállalkozott, hogy tizenkét embernek kedvet csináljon követéséhez, minek során azok tanítványaivá lettek. András például csupán néhány délutáni órát töltött együtt Jézussal, s élete örökre megváltozott. Izgatottan és azzal az elhárítózással tért vissza, hogy ezután Jézust fogja követni, majd a testvére, Péter is csatlakozott hozzá.

Vajon mi megy végbe az emberek életében, ha eltöltenek néhány órát a gyülekezetünkben? Megérinti őket az imádat és a szolgálatok, az emberek kedvessége és szeretete, vagy úgy érzik, felületesen érdeklődnek csupán személyük iránt, esetleg még ki is közösisítik őket? Hatással van-e rájuk a szerető és igazságos Isten kézzelfogható jelenléte, ereje és szerelme? Szellemi utazásuk során közelebb kerülnek-e Istenhez? Az örökkévalóság szempontjából pozitív irányban változik-e az életük, amikor kikerülnek gyülekezetünk befolyása alól?

2. HOGYAN SZOLGÁLNAK A GYŰLEKEZETI TAGOK? (12. VERS)

Szolgálataink vajon felkészítik-e a többi hívőt a szolgálat munkájára, vagy csupán kiszolgálunk egy nézőközönséget? Elősegítik a közösség fő céljának megvalósulását, vagy csak jó elfoglaltságot jelentenek az amúgy unatkozó tagoknak?

A vezetőknek az a szolgálat, hogy felkészítsék és kiképezzék a többieket a szolgálatra. Ha egy gyülekezet nem segíti tagjait Istentől kapott, különleges szellemi ajándékaik, képességeik és elhívásuk felfedezésében és gyakorlásában, akkor célját tévesztette. Azok a tagok, akik megszokják, hogy szórakoztatják és táplálják őket, s ennek megfelelően is tekintenek magukra, elgyengülnek és folyton önmaguk körül forgolódnak. Mindig romboló hatású, ha a keresztyének azt hiszik, Krisztus közelségében maradhatnak, anélkül, hogy bensőséges kapcsolatot alakítanának ki a Megváltóval és szolgálnák a helyi gyülekezetet, Krisztus testét.

Egy-egy gyülekezet szolgálatát úgy kellene felépíteni, hogy segítse a többi hívő felkészítését és mozgósí-

tását a szolgálatra. A vezetőknek nem egyedül kell szolgálniuk, hanem inkább keresniük kell a módját, miként mentorolhatnak és képezhetnek ki másokat is a szolgálatra – például maguk mellé vehetnek másokat is, amikor látogatni mennek. A feladat tehát a következő: képezzük és küldjük ki az embereket a szolgálatba, s a felkészítő munkának jusson elsődleges szerep a heti szolgálati beosztásban is! Ehhez talán át kell majd alakítanunk a megszokott összejöveteli rendet, s a szerda esti biblia-tanulmányozás helyére vezetőképzést kell beiktatnunk. A gyülekezetek többségében számos passzív figyelmet igénylő összejövetel van, de csak nagyon kevés gyakorlati vezető- és szolgálóképzés, már ha egyáltalán létezik ilyen. Tanítsuk meg rá a vezetőségi tagokat, hogy elsősorban mások szolgálatra való felkészítése a feladatuk, mintsem a feljűk végzett szolgálat.

3. TAGJAINK SZOLGÁLATA HIT-, ISMERET- ÉS ÉRETTSÉGBELI SZELLEMI NÖVEKEDÉST EREDMÉNYEZ-E? (13. VERS)

Jézus a szellemi növekedést, a hitet, az ismeretet és az érettséget találja fontosnak. Vajon mi történik mindazok életében, akik felé szolgálunk? Vajon minden egyes szolgálatunk szellemi fejlődést von maga után? Egy gyülekezet szolgálat emberileg nézve anélkül is eredményesnek tűnhet, hogy lelki fejlődés menne végbe.

Ha valaki azt állítja magáról, hogy a Mercedesnél dolgozik, de a végtermék csupán egy Volkswagen Rabbit, akkor valótlant mondott – nem Mercedest állít elő, hanem csupán Volkswagen Rabbitet (rabbit: magyarul nyúl). Ehhez hasonlóan mi is állíthatjuk azt magunkról, hogy tanítványképzők vagyunk, de ha telnek-múlnak a hetek, és az emberek még mindig nem tükrözik vissza az igazi tanítvány jellemét, szokásait, értékrendjét és életstílusát, semmi közünk a tanítványképzéshez – mi is nyulakat hozunk csupán létre, akik egyik gyülekezetből a másikba ugrálnak át, ahogy éppen kedvük tartja.

Könnyen megtörténhet, hogy az emberek éveket töltenek a „futószalagunkon”, éveken át szolgálunk feljűk, és mégsem növekednek a hitben, az ismeretben és az érettségben. A délelőtti istentisztelet, a vasárnapi iskola és a hétköznapi esti összejövetel egymástól független események, amelyek nem mindig segítik egybehangozón az embereket a tanítvány szokásainak, önfegyelmének életstílusának az elsajátításában. Egyesek még mindig abban a hitben élnek, hogy elég részt venniük minden

gyülekezeti rendezvényen, és máris jó keresztyének mondhatják magukat. Márpedig ez nem így van!

A természet jól illusztrálja, hogy az élet nem csupán eseményeken keresztül jön létre, hanem egymással összefonódó események és folyamatok – fogantatás, terhesség, születés és növekedés – eredményeképpen. Ha olyan szolgálatokat végzünk, amelyek nem növelik és erősítik a hitet, az ismeretet és az érettséget, bölcs-telenül sáfárcodtunk időnkkel és energiáinkkal.

Alaptalan dolog azt várnunk az emberektől, hogy rendszeresen látogassák összejöveteleinket, ha azok nem illenek bele a képbe – ha nem képezik részét annak a folyamatnak, amely szellemi értékekkel gazdagítja az életüket. Nem szabhatjuk meg, hogy miként reagáljanak, de leszögezhetjük, hogy mi mindent akarunk elérni a különböző szolgálatokkal. Számos gyülekezet túl sokat vállal. Jobb keveset csinálni, de azt magas színvonalon, mint sok szolgálatot közepszerűen.

4. KRISZTUS JELLEME ÉS ÉRTÉKEI TÜKRÖZÖDNEK-E A TAGOK ÉLETSTÍLUSÁBAN? (13. VERS)

Istent jobban érdekli, hogy hányan tükrözik vissza jellemét, mint hogy mennyien vesznek részt a vasárnapi istentiszteleten. A keresztyén tanítvány Jézus Krisztus követője és tanulója, akinek az életében Jézus tanítása és életstílusa valósul meg, és aki törekszik a krisztusi mintát másokban is reprodukálni.

Az egyik evangéliumi gyülekezet felmérést végzett tagjai körében, és olyan eredményre jutott, amire egy hasonló felmérés elvégzése esetén nagy valószínűséggel mi is számíthatnánk. Tagjaik saját bevallása szerint 25%-uk sohasem imádkozik, 35% sohasem olvassa a bibliát, 60% sohasem adakozik a misszióra, 70% sohasem vállal feladatot a gyülekezetben, 85% sohasem hív meg senkit a gyülekezetbe, és 95% még soha senkit nem nyert meg Krisztusnak.

Ezek az eredmények nem az igaz tanítvány ismérveit tükrözik; a krisztusi karakter helyett inkább saját kultúránk jellemzőit ismerhetjük fel bennük, s a Biblia helyett inkább kulturális tényezők alakítják őket. A növekvő keresztyének arról ismerhetők fel, hogy szívből vágnak tetszeni Krisztusnak. Általában három fő vonás jelenik meg az életükben: az Istennel való közösség, testük és énük megtagadása, valamint Krisztus és az egyház aktív szolgálata. Fejlődésüket bizonyos alapvető szokásoknak és gyakorlatoknak köszönhetik, mint pél-

dául: bibliatanulmányozás, imádság, elmélkedés, böjtölés, mértékletesség, áldozatkészség, a szellemi tekintély elfogadása, sáfárság, taníthatóság és lélekmentés.

A közvéleménnyel ellentétben a vezetők soha nem azt kapják vissza, amit tanítottak és prédikáltak, hanem amire felkészítették hallgatóikat. Ha a felkészítés részeként segítenek az embereknek megérteni, hogy miért van szükség az ilyen szokások kialakítására, és hogy ezek hogyan kivitelezhetőek, nagyobb a valószínűsége, hogy tanítványt tudnak faragni belőlük.

Egy-egy gyülekezet sokkal inkább a tagok jelleme és Krisztus iránti elkötelezettségével tud hatást gyakorolni a környezetére, mintsem programjai, szolgálatai vagy taglétszáma által. Vajon a mi gyülekezetünk tagjai közül hány százaléknak tükrözi az életstílusa a növekvő keresztyénét?

5. A TAGOK HÁNY SZÁZALÉKÁT LEHET KÖNNYEN MEGINGATNI A HITBEN ÉS HÁNYUKRA JELENT VESZÉLYT A HITETÉS? (14. VERS)

A különböző hiedelmeknek, cselszövéseknek, hibás tanoknak és tévtanításoknak se szeri, se száma. Sok keresztyén nem rendelkezik elegendő igeismerettel és világossággal ahhoz, hogy meg tudja különböztetni egymástól a jót és rosszat, illetve az igazat és a hamisat. A mi gyülekezetünk tagjaira nézve vajon mennyire jelentenek veszélyt az efféle tévtanítások és hitetések? Elfogadnak-e bármit, amit egy „keresztyén” televízió- vagy rádióműsorban hallanak csak azért, mert az „keresztyén”? Amennyiben igen, mi, vezetők, valószínűleg nem építjük és tesszük tanítványokká az embereket.

Az Efézus 4:11-16-ból világosan kiderül, miért történhet meg ilyesmi. Ha a vezetők megfelelő képzést biztosítanak az embereknek a keresztyén hit terén, annak eredményeképpen világos látásmód, helyes írás-nyelvtan és Krisztus Testéhez való megingathatatlan ragaszkodás lesz jellemző rájuk. Hiába látogatják a tagok hétről-hétre az összejöveteleket, ha nem sajátítják el, és nem alkalmazzák az Isten Igéjében olvasható alapelveket és igazságokat, vakon haladnak előre a pusztulás útján (Hóseás 4:6).

A hívők kizárólag akkor tudnak szilárdan ellenállni a hitető beszédeknek és tévtanításoknak, ha életüket erősen Isten Igéjére alapozták. Azok, akik csak a vasárnapi istentiszteleten vesznek részt, általában nem valami stabilak és elkötelezettek. Az embernek kapcsola-

tokra van szüksége más hívőkkel, akik számon kérhetik és bátoríthatják egyaránt. Ha csupán a nagyszabású rendezvényekre és a tömeghangulatra fektetünk hangsúlyt, az emberek nem tanulják meg Isten Igéjét helyesen értelmezni, sem tisztán gondolkozni.

A lekipászoroknak gondoskodniuk kell róla, hogy vasárnapi iskola vagy hétköznapi bibliatanulmányozó esték keretén belül is lehetőség nyíljon a Biblia tanítására, ahol az emberek elszámolással tartoznak, és szeretetteljes kapcsolatokat alakítanak ki egymással, s ahol az Ige gyakorlatba ültetése is fontos szerepet játszik. Törekedjünk tehát a növekedést elősegítő programok összeállítására, melynek során tagjaink nem csupán Isten Igéjéből tanulhatnak, de a bibliai alapelveket a saját életükre is alkalmazhatják.

6. KÖLCSONÖSEN TANÍTVÁK ÉS ÉPÍTIK-E EGYMÁST A TAGJAINK? (15-16. VERS)

Vagy éppen ellenkezőleg: viaskodnak és harcolnak talán egymással? Több köztük a rombolás, mint az építés? Az egészséges Test önmagát építi és tanítja az egymást erősítő tagok által. A gyülekezeti klíma és kultúra egy bizonyos életstílust von maga után és alakít ki. Ha a légkör egészséges, az emberek növekedni fognak az Úrban, valamint eredményeképpen szeretettel szólnak majd az igazságot – vagyis felépítik egymást a hitben. Ha viszont beteg a test, bár szólnak talán az igazságot, de mindez nem feltétlenül szeretet által történik.

Vizsgáljuk meg mindannyian gyülekezetünk klímáját! Vajon milyen eredménnyel végeznénk Isten gyülekezeteknek és vezetőknek készített záróvizsgáján? Ha úgy ítéljük meg, hogy egy-két kérdésnek nagyobb figyelmet kellene szentelnünk a jövőben, ideje hozzálátnunk. Isten záróvizsgáján ugyanis nem a gyülekezet, hanem az emberek felépítése az, ami igazán számít.

GYÜLEKEZETI FONTOSÁGI SORREND

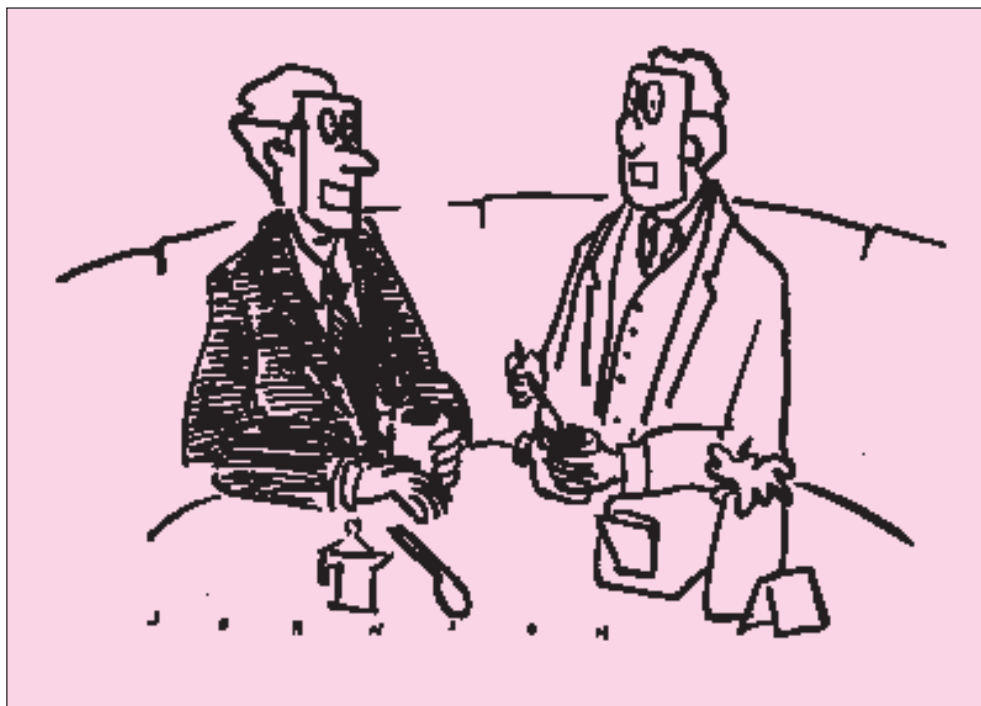
Protestáns gyülekezetek pásztorai a következő év legfontosabb dolgait így határozták meg: istentisztelet-imádat (a három legfontosabb tényező egyike; 52%); evangélizáció (43%); keresztyén képzés (41%); ifjúsági munka (28%); misszió (18%); gyermekmunka (16%); lakóhely-közeli szociális tevékenység (12%); tanítványnevelés (11%); gyülekezeti gondoskodás (11%); és kiscsoportos szolgálatok (11%).

Forrás: George Barna: The Index of Leading Spiritual Indicators (Word, 1996)

Steven R. Mills

gyülekezet-növekedési szak konzultáns és a keresztyén képzés koordinátora (Vasárnapi Iskolai Marketing és Tréning Csoport; AoG; Springfield, Missouri, USA)

„Javasolom, hogy mielőtt tanítványi kapcsolatot próbálnánk kialakítani, első lépésként vessük le az álarcainkat!”

SZÓTANULMÁNY - [MATHÉTÉS]

TANÍTVÁNY

Az általában „tanítványnak” fordított görög *'mathétés'* főnév újszövetségi használata kulcsfontosságú szerepet játszik annak megértésében, hogy mit is jelent Jézus Krisztus követőjének lenni. Az Újszövetség új megvilágításba helyezi a kifejezést, tudniillik olyan szövegekörnyezetben használja, ahol Jézus Krisztussal hozza összefüggésbe. Gyakori előfordulásának következtében semmiképpen sem célunk, hogy jelentőségét kimerítően vizsgáljuk. Inkább használatának legfontosabb aspektusait fogjuk tanulmányozni; azokat, amelyek alapvető jelentőséggel bírnak és meghatározzák a krisztusi tanítványság mibenlétét.

Az ókori görög nyelvben a *'mathétés'* kifejezés „diákot” jelentett, aki egy tanár (*'didaskalos'*) mellé szegődött, hogy tőle elméleti vagy gyakorlati tudást sajátítson el egy adott tudományterületen (pl. a filozófia, az orvostudomány vagy egy szakma területén). A rabbinikus hagyományban ehhez hasonlóan a *'talmid'* a Tóra hallgatója, tanulója volt, aki egy tanítóhoz csatlakozva tanulta az Írásokat és az atyák hagyományait. A diák végül mindkét esetben maga is tanítói minősítést és tekintélyt szerzett, joga volt saját iskolát létrehozni, és gyakran a mesterétől átvett hagyományokat vitte és fejlesztette tovább.

Az Újszövetség is hasonló értelemben alkalmazza a *'mathétés'* kifejezést Bemérintő János tanítványaira (pl.: Máté 11:2; Márk 2:18; Lukács 5:33), vala-

mint a farizeusokra vonatkozóan (pl.: Máté 22:16; Márk 2:18). Bennünket azonban elsősorban az érdekel, hogy mennyiben és hogyan jelöli a szó Krisztus követőit. A kifejezés eme speciális használati módja nem korlátozódik kizárólag a tizenkettőre; valójában csupán az esetek kis százalékában jelenti ezt a szűk csoportot, és akkor is valamilyen példát kíván szolgáltatni az Egyház egészének. Az előfordulások túlnyomó többségében Krisztus követőit jelenti, s az ilyen kontextusok és a *'mathétés'* általános használati módja között hasonlóságok és szembeutó különbségek egyaránt előfordulnak.

A „tanítványokat” lehetetlen a tanítótól függetlenül definiálni, akihez tartoznak. Jézus nyilvánosan is tanítóként lépett fel, s már koragyermekkora óta bőséges ismerettel rendelkezett a rabbinikus hagyományok terén (Márk 12:13; Lukács 2:41-50; 12:13). Noha a vallási hierarchia jó néhány tagja nem volt hajlandó elismerni tekintélyét (pl.: Márk 2:1-11; 6:2; János 7:15; 8:13-59), saját tanítványai és a szélesebb közvélemény rabbiként tekintett rá (János 1:38; 3:2; Márk 9:5; 11:21). Az Ő tanítása és szolgálata azonban merőben eltért mindenki másétól – világosan látszik ez a sokaság reakcióiból, akik látták és hallották Jézust, és olyan tekintélyt ismertek fel benne, amelynek a többi rabbi nem volt birtokában (Máté 7:28-29; Márk 1:27; Lukács 4:32, 36). Az újszövetségi tanítványság középpontjában tehát egy ilyen Mester áll, aki élő kapcsolatra hívja magával tanítványait – az utolsó Ádám, aki megelevenítő Szellemmé lett (1 Korinthus 15:45; lásd még Efézus 3:14-21; Filippi 3:10-11).

Jézust tanítványként követni azt jelentette, hogy az illetőnek Jézus tanításai szerint kellett élnie, és azokat másoknak is tovább kellett adnia. A Máté 28:18-20-ban olvasható Nagy Misszióparancsban világosan látható a tanítványság és mások tanítása közötti kapcsolat. Nyilvánvaló továbbá ebből a szövegrészből Jézus egyik alapvető elvárása tanítványaival szemben – az tudniillik, hogy azok „megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek” (20. vers). A Jézus parancsolatainak való engedelmesség tehát elengedhetetlen része volt a tanítványi létnek. Azt is érdemes megfigyelni, hogy ez a kulcsfontosságú kijelentés a Krisz-

tussal való erkölcsi és szellemi természetű azonosulásra vonatkozik.

Amíg a Krisztus tanításainak való engedelmesség központi szerepet játszik az újszövetségi tanítványságban és bőven belefér a kifejezés modern használatába is, az újszövetségi használat sajátosnak tekinthető abból a szempontból, hogy a tanítványokat Krisztus részestársaivá, amolyan sorsközösségre hívja.

Nézzünk meg három fontos bibliai részt, amelyből megtudhatjuk, mit is jelent Jézus részestárs-tanítványának lenni.

1. Máté 10:1-42 (lásd még Márk 3:13; Lukács 9:1). A tanítvány kifejezés négyszer fordul elő ebben a szakaszban (1., 24., 25., 42. versek), de Jézus végig a tanítványság mibenlétéről tanít. Az Úr elsősorban azt várta el tanítványaitól (és ez nem korlátozódott kizárólag a tizenkettőre [lásd még Lukács 10:1]), hogy adják fel önös érdekeiket és evilági vágyaikat, így kötelezve el magukat maximálisan mellette (pl.: 9., 10., 16., 32-39. versek; lásd még Máté 19:27; Lukács 9:57). Magas szintű elkötelezettségük Jézusnak engedelmes és alávetett életmódjukban, valamint belé vetett feltétlen bizalmukban mutatkozott meg (lásd végig az igerészt, különösen a 19., 20., 22., 26., 27-31. verseket).

A tanítványok osztoztak Jézus önmegtagadó életmódjában (pl.: 38. vers), de hasonlóképpen erejében és hatalmában is. Az Úr követése azt jelentette, hogy hirdették Isten országának örömeit, ahogyan azt Mesterüktől tanulták, s mindezt a tőle kapott hatalommal tették (4. vers). Az Úr tanítványai tehát részesültek Jézus démonok és betegségek fölötti hatalmából is. De nem pusztán az erő kedvéért kaptak a Mester erejéből, hanem azért hogy Isten országának evangéliumát jelek és csodák kíséretében hirdethessék.

2. Lukács 10:1-24 – Jézus a tizenkettő kiküldését idéző módon később további 72 (más fordítások szerint 70) tanítványt is kiküldött, hogy hirdessék az evangéliumot, s azok Krisztus hatalmával indultak el az aratás munkájába (pl.: 16. vers). Ennek a szakasznak a vége bír különös jelentőséggel. Amikor a tanítványok visszatértek, a felett örvendeztek, hogy Jézus hatalmának köszönhetően még a démonok is engedelmeskedtek nekik (17. vers). Jézus intette őket, hogy örömkönnék nem a démonok engedelmességéből kell fakadnia; annak kellene inkább örülniük, hogy a neveik fel vannak írva a mennyben (19-20. versek). Erre kell tehát az igazi tanítványnak koncentrálnia. A Krisztus erejében való osztozás nem a cél – eszköz csupán. A tanítványok szeméi előtt ehelyett mindenkor az örökévaló célnak kell lebegnie.

3. Lukács 9:46-50 (lásd még Máté 18:1-5; 20:20-28; Márk 9:33-40). Ebben a szakaszban a tanítványok arról vitatkoznak, hogy ki lesz közülük a legnagyobb, s vitájuk leleplezi az Isten országához való viszonyulásukat. Rámutat világias gondolkozásmódjukra, melynek megfelelően a pozíció, az erő, a státusz, a privilégiumok és ehhez hasonló dolgok fontosak

igazán a számukra. Isten országában azonban homlokegyenest ellenkező alapelvek uralkodnak és irányítanak, mint ebben a világban. Jézus ennek megfelelően intette őket, hogy Isten országában a legkisebb tanítvány lesz a legnagyobb (48. vers) – felhívás volt ez önös érdekeik feladására az Úr és az emberek szolgálata érdekében. Isten országában nagyobb jelentősége van például a gyermekek befogadásának a pozícióknál (47-48. versek).

János tudósít egy esetről, amelyből kiderül, hogy a tanítványok amolyan tulajdonosi szemlélettel tekintettek Isten országára. Szerették volna intézményesíteni és egy szűk, hivatalos csoportra korlátozni Krisztus erejét, ezért is próbálták megakadályozni, hogy egy férfi, aki nem tartozott Jézus legszorosabb tanítványi köréhez, démonokat űzzön ki az Ő nevében. Jézus azonban megtiltotta nekik, hogy közbeavatkozzanak, mondván, hogy az illető az ő oldalukon áll. A tanítványok ezzel a megnyilvánulásukkal ismét csak törekvési vágyaiknak adták jelét; a kiválasztottak egy csoportjára akarták szűkíteni Isten munkáját, vagyis egyedül ők akartak naggyá lenni. Isten országa azonban nem a nagyságról szól, Isten pedig bárkit kiválaszthat, akit csak akar, ereje és országa bemutatására.

Ezek a szempontok bírnak tehát központi jelentőséggel az újszövetségi tanítványság fogalmában. Napjaink tanítványának fel kell adnia az evilági dolgokat, kapcsolatba kell kerülnie a feltámadott Krisztussal és hirdetni kell az evangéliumot az elveszett világnak.

Dr. Douglas A. Oss (PhD),
az Assemblies of God Central
Bible College (Központi Bibliaiskola)
Bibliateológia Tanszékének vezetője
(Springfield, Missouri, USA)

IGEMAGVAK

HALLELÚJA

BEVEZETÉS

A 'hallelúja' szó („dicséritek az Urat!”) több száz alkalommal fordul elő az Igében, és számos nyelvben is szinte változatlanul szerepel. „Dicséritek az Urat!” – ez a rövid mondat rámutat a dicséret néhány kiemelkedően fontos alapelveire.

ÜZENET

1) Lehetőségünk

- a) a dicséret illendő (Zsoltárok 107)
- b) a dicséret győzelmet hoz (2 Krónika 20:21-22)
- c) a dicséret Isten jelenlétét vezeti be (Zsoltárok 22:4)
- d) a dicséret jellemző Isten népére (Ézsaiás 38:19)

- e) a dicséretnek folyamatosnak kell lennie (Zsoltárok 34:2)
- f) mindenben dicsérnem kell az Urat (1 Thesszalonika 5:18)

2) Kötelezettségünk

- a) vannak, akik a dicséret helyett panaszkodnak (4 Mózes 11:1)
- b) vannak, akik megfélemeznek a dicséretől (Lukács 17:17-18)
- c) vannak, akik példaképek a dicséretben (2 Mózes 15:20-21; 2 Sámuel 6:12-15; 2 Krónika 5:11-14; Lukács 2:14)

3) Célunk

- a) a dicséret az Urat illeti meg (Ézsaiás 48:11)

- b) a dicséret nem önmagunkat illeti meg (Cselekedetek 12:23)
- c) a dicséret nem az embereket illeti meg (1 Korinthus 1:31)
- d) a dicséret készíti fel bennünket a menny imádatára (Jelenések 19:5-6)

KONKLÚZIÓ

Az utolsó öt zsoltár hallelújával kezdődik: Dicséritek az Urat! A mi beszédünknek is így kellene kezdődnie s végződnie. A hallelúja-életmód minden egyes élethelyzetet a szeretet énekévé formál át, életünk pedig mindenki számára áldás lesz.

- Ralph W. Harris
Springfield, Missouri

GONDOLD ÁT ÉS ADJ HÁLÁT

Zsoltárok 103:3

BEVEZETÉS

Vajon melyikünk tekinthetne úgy a mennyei Atyától kapott ajándékokra, hogy közben ne dicsérné őt?

A zsoltáros öt nagyszerű gyümölcsről tesz konkrét említést.

ÜZENET

1) „megbocsátja minden bűnödöt”

- a) teljes megbocsátás
- b) azonnali megbocsátás

2) „meggyógyítja minden betegségedet”

- a) gyógyulás a testnek
- b) gyógyulás a léleknek

3) „megváltja életedet a sirtól”

- a) megőriz az ellenségtől
- b) megőriz a balesettől

4) „szeretettel és irgalommal koronáz meg”

- a) Isten szeretete felemel
- b) Isten irgalma megtart

5) „betölti javaival életedet, megújul ifjúságot”

- a) az Úr megalégít
- b) az Úr megújít

KONKLÚZIÓ

Minél inkább az Úr áldásairól elmélkedünk, annál inkább dicséritek Őt.

- Gordon Chivers

Hitvallásom

Megláttam, döntöttem, a küszöböt átléptem.

A kocka elvetve, a lépés meglépve, vallomás

kimondva, ígéret megpecsételve:

Jézus Krisztus követője lettem!

Múltam nem vádol, jelenem biztos,

jövőm reménységtől teljes.

Hídjaim felégetve, régi életem megfeszítve,

új életem megszentelve.

Útamon elindultam.

Célom: látásból hitbe, bűnvádlásból teljességbe,

sötétségből a fénybe, börtönből szabadságra.

Úton vagyok!

Semmi nem riaszt, terel, von, tántorít, mozdít el.

Nem nézek hátra, nem fordulok meg, nem lassítok le,

nem esem el, nem szenvedek vereséget.

Teljes erőmmel állok be a versenybe,

megszabadultam a gyengeségtől.

Telve vagyok reménységgel,

megszabadultam az aggodalomtól.

Telve vagyok hittel,

megszabadultam a kétségektől.

Telve vagyok bátorsággal,

megszabadultam sátántól.

Akadályok nem fognak kifárasztani.

Gyönyörök nem fognak elcsábítani.

Döntöttem, aláírtam, elpecsételtem, elrendeztem.

Most hát úton vagyok.

Végeztem a kicsinyes látással, látásszerinti járással,

pici álmokkal, tartalmatlan halandzsával,

törpecselekedetekkel, kedves kis projektekkel,

könnyelmű beszéddel.

Végeztem a félszívű odaszánással, a középszerűséggel,

megszegett ígéretekkel, selejtes fegyelemmel.

Új elmében szent gondolatoknak adok helyet

Új nyelvemmel új üzenetet közvetítek

Új járással új helyekre megyek

Új szemekkel új látásokat látok

Drága áron vétettem, Szellemével elpecsételtettem,

örökségem garantált.

A mai naptól fogva úgy élek, mint egy herceg,

aki előtt megnyílt örökség!